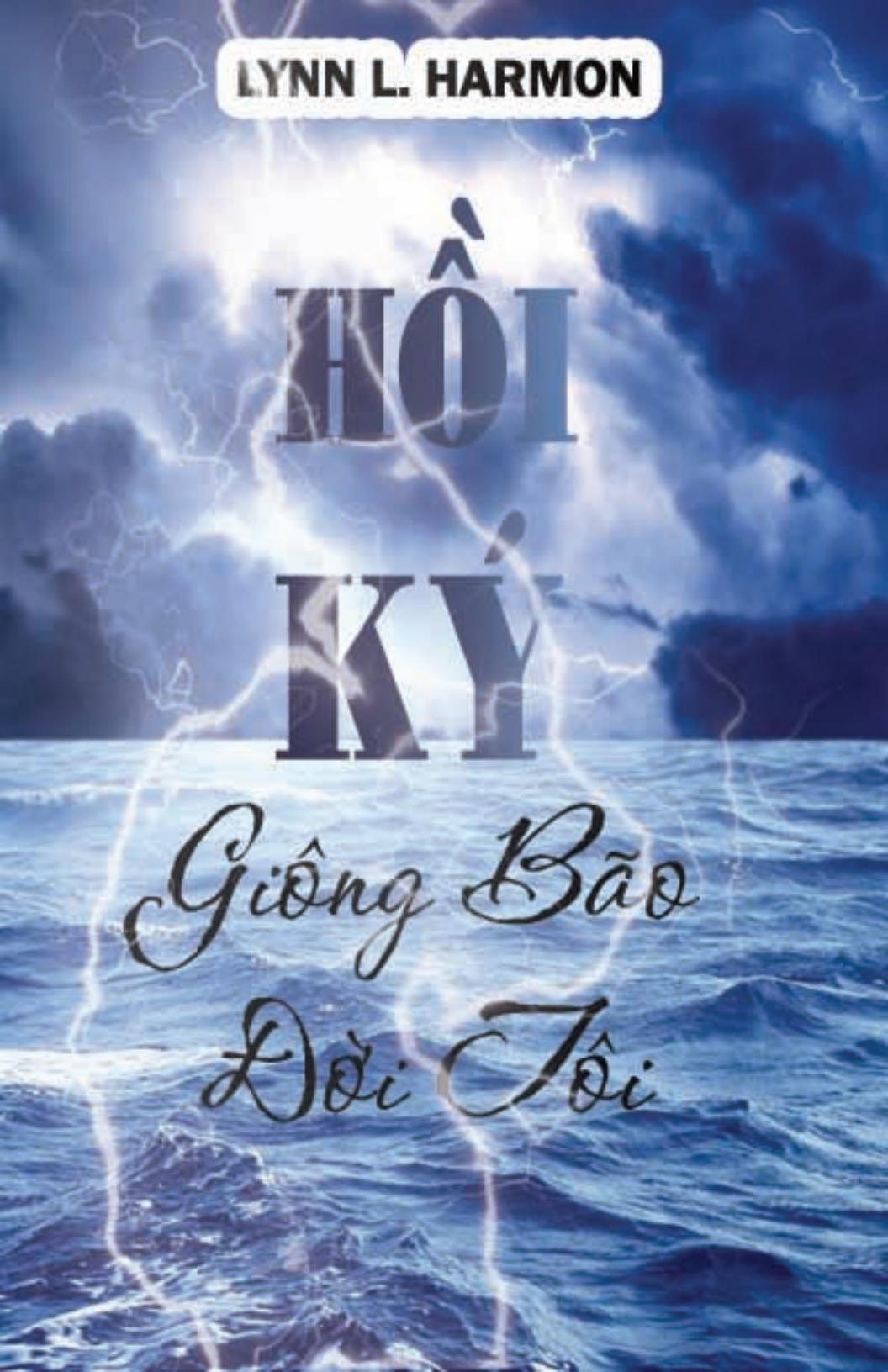

LYNN L. HARMON

HỒI KÝ

*Giông Bão
Đời Tôi*

HỒI KÝ

GIÔNG BÃO ĐỜI TÔI

Lynn L. Harmon

Tác giả xuất bản và giữ bản quyền

In lần thứ nhất

©2015

MỤC LỤC

Tựa	trang
Mười Điểm Nhận Xét về Lynn.....	1
Hồi Ký của Lynn.....	2
Thư Cho Mẹ.....	34
Đợi Em.....	66
Còn Gì Buồn Hơn.....	66
Tim Vỡ.....	66
Tơ Vương.....	67
Quên.....	67
Lạc Loài.....	67
Duyên.....	68
Em.....	68
Côi.....	68
Nàng Thơ.....	69
Thơ Ở Phi Trường Denver.....	75
Thơ Trên Máy Bay.....	77
Tình Cờ.....	77
Ngày Về.....	78
Con Gấu.....	78
Nói Đi.....	79
Mới Đến.....	79
Khó Trả Lời.....	80
Nhặt Nặng.....	80
Đâu Nàng Thơ.....	81
Hồi Nàng Thơ.....	82
Kìa Nàng Thơ.....	85

MƯỜI ĐIỂM NHẬN XÉT VỀ LYNN

- 1-Người có khả năng chịu đựng một cách can đảm trước những nghịch cảnh thê thảm, vô lý cho bản thân.
- 2-Người có một ý chí vững mạnh, sự tự tin vào chính bản thân vươn lên không than trách số phận.
- 3-Lòng yêu thương con cái vô bờ bến tới mức sẵn sàng hy sinh bản thân mình cho con cái.
- 4-Tinh thần rộng lượng tha thứ cho kẻ phản bội, không oán thù. Người có đức tính ôn hoà, cương trực, hy sinh, dung thứ.
- 5- Không tranh dành của cải tài sản, dù cho khi có quyền hưởng tài sản đó ví dụ khi ly dị.
- 6-Biết lo xa nên làm việc hai ba job để lo cho tương lai. Không phung phí, không tứ đồ tường, cờ bạc.
- 7-Có tinh thần yêu văn nghệ, nhưng không lãng mạn buông thả, rất nghiêm túc trong việc quan hệ nam nữ. Không ham muốn dục lạc sống thanh sạch nên được mọi người quý trọng.
- 8-Có tinh thần hướng thượng, bỏ tà quy chánh, luôn biết tự xét mình tự tu sửa một cách nghiêm túc, theo và thực hành đạo trong cuộc sống, trong giao tiếp. Sống giản dị đơn giản như một tu sĩ.
- 9-Vì có tâm đạo nên luôn tha thứ nên được phước báu sống một đời sống mạnh khoẻ, đầy đủ thanh sạch và đạo hạnh.
- 10-Phụng sự Đạo pháp và Dân tộc bằng trái tim thiết tha mộ đạo, không cầu danh, không cầu lợi.

Họa sĩ VŨ QUANG MINH

Hồi Ký của Lynn

22-5-2015

Một ngày nọ ở tỉnh PHÚ YÊN có một gia đình trong căn nhà nhỏ không biết họ thuộc thành phần nào. Lúc đó người ngoài nhìn vào thì người mẹ đâu không thấy chỉ thấy một người cha, một người chị và hai người anh. Và đặc biệt nhứt là có một em bé gái út nhỏ xíu thiếu dinh dưỡng.

Tôi đang chuẩn bị lấy giấy bút để viết về cuộc đời của em gái bé bỏng này.

Dạo đó tôi còn nhỏ xíu không nhớ rõ hết những gì đã xảy ra, nhưng tôi cũng cố gắng lần lượt kể lại tất cả những gì mà đầu óc non nớt tôi còn nhớ được.

Một buổi sáng ra sân chơi, tôi cầm một nhánh lá cây đi tới đi lui, bỗng dưng bị trượt chân té đập đầu vô tảng đá, máu chảy quá chùng. Tôi khóc thì thấy một ông già chạy lại băng vết thương trên trán cho tôi bằng thuốc lá. Nên tôi nghĩ ông già đó là cha của tôi.

Thế rồi ngày lại ngày qua, một hôm tôi và rất nhiều người về nhà thì thấy nhà cửa cháy quá chừng không biết ai đốt. Những người có nhà bị cháy khóc than đau đớn trong tuyệt vọng. Tôi sợ quá nên chui vô mấy miếng tranh gần đó nằm ngủ.

Sau đó tôi thấy mình ở trong một ngôi nhà với cha và chị tôi, còn hai anh tôi đi đâu tôi không biết.

Sở dĩ tôi còn nhớ chút đỉnh là vì hồi đó cứ mỗi lần đi chạy giặc Tây cần quét thì cha tôi dẫn chị em tôi lên núi trốn. Tôi thường chạy lại cha tôi nói:

-Cha ơi lát nữa cha bằng con nghe cha.

-Ừ lát nữa cha kêu chị Tư công con. Nghe vậy tôi mừng lắm vì đi xa leo núi đau và mỏi chân quá.

Tôi còn nhớ lúc đang trốn giặc trên núi tôi bị lải đũa nên cái bụng lớn như cái trống chầu, lải cứ chui ra từ đít làm cho tôi sợ hãi quá đến điếng hồn.

Rồi một ngày nọ, không biết buổi sáng hay buổi chiều gì đó. Cha con tôi đang ngồi trước hiên nhà, bỗng dưng cha đứng lên bước ra đầu ngõ đứng một hồi rồi trở vào nhà lấy cái nón đội lên đầu và lặng lẽ bước ra đi. Lúc đó tôi lật đật bước xuống thềm chạy theo hỏi:

-Cha ơi cha đi đâu vậy?

Cha tôi nhìn tôi và trả lời là cha đi qua xóm, chút nữa cha về.

Đó là lần cuối cùng tôi kêu tiếng cha. Nào ngờ đó là lần cha tôi ra đi mãi mãi không bao giờ trở lại. Lúc đó tôi nghe người ta kể lại là sau đó bà dì ghẻ không nuôi chị em tôi, bà ấy tổng cổ chúng tôi về ở với cậu mợ. Lúc đó tôi còn nhỏ không biết chuyện gì đã xảy ra. Tại sao cha tôi đi và đi đâu? Bỏ cả chị em tôi bơ vơ như thế này? Riêng tôi rất buồn, mỗi ngày tôi đều trông ngóng, nước mắt khóc đến khô cạn. Hình bóng cha tôi lúc nào cũng hiện trước mắt tôi. Khi thì tôi khóc lớn, khi thì thầm thì một mình âm thầm kêu cha ơi. Sao cha nỡ bỏ con thế này? Khi nào cha về với con?

Thế rồi ngày lại ngày qua, nỗi thương nhớ cha vô cùng vì những người xung quanh không ai ngó ngang gì đến tôi. Tôi chỉ biết loanh quanh lê lết ở ngoài sân ngoài hè, còn đêm về tôi kiếm chỗ nào không có gió thì chui vô nằm ngủ. Sáng thức dậy mở mắt không được vì bị ghèn bít cả mắt. Tôi vừa ngồi gỡ ghèn vừa khóc.

Sau này tôi mới được nghe người ta nói cha tôi đã bị Việt Minh bắt đem đi với nhiều người dân vô

tội khác nhưng chúng nghi ngờ này nọ và bị chúng thủ tiêu, rồi vùi dập xác không biết ở đâu.

Sau đó không biết bao lâu tôi lại thấy mình ở trong một gia đình khác. Tôi còn nhớ một hôm bà chủ đó chỉ một manh chiếu rách trải xuống đất và bảo tôi ngủ ở đó tối nay. Cũng tại hồi đó tôi còn nhỏ nên hay đá dầm nên bà ta không cho tôi ngủ trên giường. Sáng ra bà ta lại đánh tôi và đuổi tôi vô chuồng bò đứng. Tôi thấy con bò lớn quá và tôi khiếp sợ quá, sợ nó đạp hay cắn nên tôi chạy ra khỏi chuồng bò và lần theo con đường mòn đi trở về nhà cậu mợ tôi.

Vừa bước vô cửa ngõ tôi thấy chị Tư tôi đang ngồi sàng lúa hay gạo gì đó. Thấy tôi chị lật đật chạy ra ngõ bông tôi vô nhà. Chị thấy tôi trần truồng không quần không áo nên chị lấy áo của chị cho tôi bận. Tôi còn nhỏ nên bận cái áo của chị nó dài xuống tới đầu gối.

Trong lúc chị đang bông tôi trên tay thì bà đó cũng vừa bước vô, bà dành tôi trên tay chị tôi. Chị tôi không muốn bà ấy bắt tôi đi, nên chị cản vô tay bà ta, chảy máu quá chùng, nên bà ta lảng lạng đi về.

Sau đó không biết bao lâu, tôi lại thấy một bà già đến nhà cậu mợ tôi, họ nói gì với nhau rồi dắt tôi đi thật xa, có khi băng qua rừng, có lúc lội qua suối, qua sông. Tôi thấy có khi bà già đó bồng tôi có khi bà ấy cõng tôi trên vai vì lội qua sông rất sâu gần tới cổ bà ta. Có khi qua sông lớn phải đi đò. Lúc đến nơi thì bà già đó dắt tôi vào một căn nhà nhỏ của một người đàn bà. Bà này có một người con trai, nhưng tôi không thấy vì bà đã cho đi làm mướn cho người khác rồi. Bà già đưa tôi đến đây và bỏ tôi ở đây. Quay đi quay lại bà già đó đi đâu mất tiêu luôn.

Thế là tôi sống ở đây với bà chủ nhà này. Bà ta thường đánh đập tôi. Vì tôi còn nhỏ nên thường đái dầm. Một hôm bà ta bẻ một nhánh cây đánh tôi túi bụi làm chân tôi bị chảy máu, và vết thương bị làm độc. Vết thương càng ngày càng lở loét ra, vì ruồi bu. tôi lượm tờ báo cũ xé một miếng nhỏ, tôi thấm nước miếng và dán vào chỗ lở. Có lúc ruồi bu nhiều quá tôi phải hái lá cây thấm nước miếng đắp lên. Vì dơ dáy nên vết thương càng ngày càng loét lớn ra sưng lên và lủng vô sâu thành một cái lỗ trông thật ghê sợ, có mùi mủ tanh tanh và rất đau đớn.

Có một hôm bà này nói mày ở nhà trông nhà cho tao, mà bà ấy không cho tôi ngồi ở trong nhà bà ấy mà bắt tôi ngồi ngoài mái hiên nhà hàng xóm rồi nhìn qua nhà bà ấy. Bà ấy coi tôi giống như con chó giữ nhà cho bà ấy vậy. Rồi bà còn nói rằng nếu khi tao về mà tao thấy mày ngủ gục tao sẽ bồng mày liệng xuống sông và trấn nước cho mày chết luôn. Tôi sợ lắm cố nhướn mắt lên nhưng không biết tại sao tôi ngủ gục lúc nào không hay. Bởi vậy khi bà ấy về thấy tôi ngủ gục nên bà bắt tôi định đem đi trấn nước làm tôi sợ quá tôi ôm chặt cây cột nhất định không buông tay ra làm cho bà ta phải chịu thua tôi.

Sau đó không biết bao lâu bà già đó trở lại thăm tôi. Bà già đó nhìn thấy chân tôi vết thương làm độc lở lói thấy ghê sợ, nên bà ấy lấy cái quần cũ xé ra để băng chân cho tôi. Rồi không biết bà ấy nghĩ gì lại bồng bế tôi trở về chỗ cũ.

Thế rồi thời gian trôi qua vết lở ở chân tôi lành hẳn mà tôi không biết. Vì tôi còn nhỏ nên tôi chỉ nhớ từng đoạn một chứ không nhớ hết được những gì xảy ra liên tiếp từng chi tiết.

Kể đó tôi còn nhớ bà mợ tôi dẫn tôi đem cho một gia đình bên Xóm Mới. Gia đình này có hai vợ

chồng và hai đứa con gái, một đứa cỡ tuổi tôi, còn một đứa cỡ hai ba tháng gì đó. Lúc mợ tôi dắt tôi đi, tôi hoàn toàn trần truồng, không một mảnh vải che thân nên mợ lấy một cái áo của con gái bà ta cho tôi mượn bận đỡ. Khi đến nhà người ta bà nói tôi cởi cái áo để bà mang về. Thấy thế bà mà xin tôi làm con nuôi lấy bộ quần áo của con bà ấy cho tôi bận. Mặc bộ đồ vô vừa vặn tôi mừng vô cùng. Vì đây là lần đầu tiên tôi được mặc cả áo lẫn quần. Đặc biệt nhất là cái áo có hai cái túi, tôi thích quá nhưng không biết lấy cái gì bỏ vào túi, nên tôi ra ngoài sân lượm mấy cục đá nhỏ và vài trái khế non để bỏ vào túi chơi.

Những ngày tôi sống trong nhà bà má nuôi, tôi thì còn nhỏ chưa biết ẵm em mà bà ấy cứ đưa em bé cho tôi ẵm, tôi bỗng không nổi cứ té lên té xuống hoài. Còn ban đêm thì bà bắt tôi nằm trên võng để đưa ru em ngủ. Cả đêm lớp nào em la em khóc, phần thì tôi bịnh, tôi ho cả đêm làm bà ấy ngủ không được bà giận dữ rồi bà chửi, bà nạt nộ làm tôi sợ quá không dám ho rồi tự động hết bịnh luôn.

Bà má nuôi của tôi rất to con và cao ráo nhưng dốt không biết một chữ nào cả, ba nuôi là một người đàn ông có học thức và cao ráo. Ông có

bằng diplomatic ông viết và nói tiếng Tây như người Pháp. Ông tên là PHỐ NGŨ họ Võ.

Ba nuôi làm việc cho Tây và tất cả chúng tôi đều sống với người Pháp. Một hôm má nuôi bắt tôi đi chăn hai con bò. Sáng bữa nào tôi cũng luà hai con bò ra đồng ăn cỏ. Lúc đang ăn cỏ thì tôi trèo lên một cái gò cao, nhìn một lượt xung quanh núi rừng hiu quạnh. Tai nghe những tiếng chim kêu vượn hú làm cho tôi nhớ đến cha tôi. Tôi lại khóc và kêu cha ơi cha đi đâu nữa bỏ con bơ vơ thế này. Ngày nào tôi cũng kêu khóc vì nhớ cha rất thảm thiết.

Thời gian trôi qua làm cho đứa trẻ thơ cô cút quên bớt hình bóng người cha thân yêu.

Rồi ngày ngày tôi vẫn đi chăn bò, ngoài ra còn mò tôm bắt cá đem về cho bà, nếu không có cá tôm thì bà không cho tôi ăn cơm. Hồi đó dân chúng đã cày cấy xong đang chờ đến ngày lúa chín để gặt. Thì bỗng dưng một ngày nọ ba nuôi bảo tôi đem đôi gióng trâu cho bà nội. Tôi cầm đôi gióng ra tới nhà bà nội thì tôi rất ngạc nhiên vì thấy nhà cửa vắng tanh-luôn cả xóm làng không một bóng người. Thì ra trong đêm Việt Minh về lừa hết dân làng đi theo họ. Trong đó có anh Hai con riêng của

ba nuôi của đời vợ trước. Khi biết được cha nuôi đau khổ dậm chân và khóc than quá chừng.

Như người ta kể lại nhà ông ta giàu lắm, ông ta có nhiều âm mưu lợi nên cái chết của bà vợ trước người ta nghi là ông ấy giết. Rồi đổ thừa cho cướp vào khảo của mà bà ta không chỉ chỗ dấu nên chúng giết bà ta. Tôi còn nhớ người ta nói về ngọn núi Him ở Phú Yên, chính mắt tôi cũng nhìn thấy ngọn núi này, Tây nó bắt người ta nghi là Việt minh, nó đem ra núi Him bắn và chôn sơ sài quanh đó, rồi điều quạ kên kên riả những xác chết ấy ai cũng thấy. Đi ngang vùng đó ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc bốc lên chắc từ các xác chết này chôn xung quanh đây.

Như vậy chỉ còn một đồn tây đóng ở đây mà thôi. Ba nuôi làm việc cho họ. Nhưng một hôm tôi nghe ba nuôi nói rằng ông tây quan năm đêm hôm đi ba trui tức là đi hành quân về bảo tất cả mọi người phải chuẩn bị rút quân đi nơi khác. Vì ngày mốt Việt minh sẽ tấn công vào đây.

Tôi biết ba nuôi tôi sợ Việt minh lắm, vì có một lần nhà có giỗ mọi người đang quây quần vui vẻ có cả mấy chục người dự, ai ngờ bất thành lình có hai người Việt minh đi tới từ cửa trước, họ mở lựu

đạn quăng vô nhà, tiếng nổ bất ngờ long trời, hai người đó liền chạy mất, trong khi tôi chứng kiến cảnh người chết, người bị thương nằm la liệt, tiếng kêu khóc thất thanh, người thì đổ ruột, người thì chết, máu chảy lênh láng cả nền nhà. Đám giỗ thành đám ma. Ông Phó Ngữ cũng bị thương, thế là máy bay trực thăng của Pháp tới đưa ông Phó Ngữ cùng những người bị thương đi vào bệnh viện ở đâu tôi không biết. Nghe nói ông Phó Ngữ có người em đi theo Việt minh, còn ông thì làm cho Pháp. Việt minh ác lắm nói tới Việt minh là ai cũng sợ đến khủng hoảng tinh thần.

Thế là gia đình ba nuôi tôi theo Tây dời vào Ninh hoà.

Má nuôi thì mới sanh đôi hai người con gái. Vì thế cuộc di chuyển vô cùng cực khổ. Đành rằng tây chở cả gia đình đi bằng xe của họ.

Khi về tỉnh Ninh Hoà định cư thì ba nuôi tôi không còn làm việc cho họ nữa và ba tôi có mua mấy bầy vịt, chính ba canh chừng và mướn thêm mấy người nữa phụ với ba tôi. Còn má nuôi thì bán rau cải ở chợ Ninh hoà. Con gái của bà bằng tuổi tôi cũng bán rau cải.

Riêng tôi thì ở nhà giữ hai em bé, tôi còn nhỏ
bồng em không nổi, nhưng cũng phải ráng tha tới
tha lui giống như mèo tha dứa.

-oo00oo-

Tôi còn nhớ gần nhà tôi có hai ông bà già
người Bắc, lúc rảnh tôi chạy qua bên nhà ông bà cụ
chơi, tôi hay hỏi cái này cái kia, ông cụ nói cho tôi
nghe. Tôi hay bá cổ ông cụ, có khi tôi nắm tay ông
cụ, cụ nói:

-Cái con bé này nắm như thế này làm sao ông
làm việc được. Nhưng tôi cứ nắm tay ông vì tôi
thiếu tình thương, tôi tưởng như ông là bố tôi nên
tôi nắm tay cụ để được chút hơi ấm.

Tôi thấy trẻ con hàng xóm chúng được cha mẹ
ông bà thương ẵm bồng sao tôi không được như
thế nên tôi thèm quá.

Tôi thấy ông Phó Ngữ đánh vợ tôi mới hỏi cụ:

Có khi nào cụ ông đánh cụ bà không ?

Cụ ông nói: -Tao gầy như thế này mà làm sao
đánh bà cụ được, bà mày to mập như vậy đánh bà
ấy bà quật cho một cái là chết ngay.

Có lần tôi nghịch gì đó ông cụ la, mấy bữa tôi không sang cụ chơi. Bữa hôm đó tôi sang nhưng đứng núp ở ngoài hè, nghe bà cụ nói với ông cụ:

-Chắc tại ông la nó nên con bé nó sợ cho nên nó không qua, không biết nó có làm sao ở bên ấy không?

Ở ngoài vách nghe cụ bà nói thế tôi thích quá chạy vào ngay, tôi vui quá vì bà cụ cũng thương tôi, tôi cũng thương hai cụ.

Có bữa tôi hỏi sao cụ từ ngoài Bắc vô đây sao không đem bố con vô theo?

Cụ trả lời tôi: -Tao mà gặp bố mày tao đánh cho bố mày một trận. Tôi ngạc nhiên hỏi sao cụ đánh bố con? Cụ nói tao đánh nó vì nó có đứ con gái xinh đẹp thế này mà bỏ đi đâu mất.

Tôi nghe hai cụ nói tiếng Bắc nên tôi cũng nhái theo hai cụ nói tiếng Bắc, nhái theo nói tiếng Bắc như cụ mà sao vui quá.

Có khi tôi hỏi cụ ông: -Có phải cụ ông là bố của con không ?

Tôi khao khát được thấy bố, ai tôi cũng muốn hỏi có phải là bố tôi không.

Sở dĩ tôi thích qua nhà cụ vì ở nhà tôi không được nói gì với ai mà cứ lo say luá giã gạo, nên qua với hai cụ tôi được nói đủ thứ thoả thích, được hỏi cái này cái kia và được trả lời nghe vui quá.

Sau đó khi tôi đi học ít qua nhà cụ, rồi một hôm tôi qua nhà cụ thì không thấy hai cụ đâu, chắc các cụ dọn nhà đi nơi nào ở rồi. Tôi buồn quá thấy như tôi bị mất đi một điều gì to lớn, một thứ gì quý giá mà không tìm lại được. Tôi nhớ hai cụ quá đến quặn thắt trong lòng.

Rồi lần lượt tôi phải tập xay luá, giã gạo, gánh nước, giặt đồ, nấu cơm. Tôi phải thức khuya dậy sớm để giã gạo để đem ra chợ bán. Ngoài ra phải giã bột để làm bánh bò bánh bèo để kịp đem ra chợ bán. Khi hết củi bả sai tôi đi theo mấy người lớn lên núi đốn củi. Có một hôm tôi chặt củi bó lại rồi lấy cây đòn sóc chĩa vào hai bó củi để gánh đi theo họ. Bỗng nứa chùng tôi bị gai và cây cối nhiều quá làm tôi mắc kẹt đi ra không được, tôi sợ quá đứng đó làm thinh.

Mãi cho tới khi mấy người lớn họ đi không biết bao lâu, tới chùng họ nhìn lại phía sau không thấy tôi đâu, nên họ để gánh củi xuống và chạy vào rừng để tìm tôi. Tới nơi họ thấy tôi đứng với gánh

củ trên vai. Thế là họ gỡ dây leo, cây cối rồi dẫn tôi ra khỏi rừng. Khi ra ngoài đồng trống tôi khát nước, tôi nhìn thấy một dấu chân trâu, nước mưa còn đọng lại, tôi mừng quá cuí xuống uống một bụng. Rồi theo đoàn người kiếm củi về nhà.

Những ngày thơ ấu là những ngày bị roi đòn và làm việc như một người lớn, chăn bò, chăn vịt. Nửa đêm vịt đẻ thì họ bắt tôi phải thức dậy để lượm trứng, mỗi đêm tôi lượm đầy hai thúng trứng rồi sáng mai gánh vô lò để ấp vịt con. Vô chuồng vịt chúng sợ nên bay tứ tung hồi thối chịu không nổi nhưng cũng phải ráng làm cho xong. Trong khi chờ đợi trứng vịt ấp thành vịt con, thì tôi phải xay hai bồ lúa rồi sàng sảy lấy gạo lứt. Chờ vịt con nở xong thì má nuôi, tôi và con bả chờ gạo lứt và vịt con. Chúng tôi ra tận TU BÔNG - VẠN GIẢ, đến bên một dòng sông cắt một cái chòi để nuôi vịt con.

Tại đây hàng ngày tôi giúp má nuôi nấu gạo lứt, rồi bới ra cái thúng bụi rồi đem xuống sông dội nước cho bời rồi ra, rồi đem lên trải chiếu trong chuồng vịt rồi lấy cơm rải xuống cho chúng ăn. Khi vịt ăn xong rồi tôi phải lấy chiếu đem xuống sông giặt rồi phơi cho khô để ngày mai sài tiếp.

Sau đó tôi đi lòng vòng chơi và xuống sông tắm. Khi đó tôi còn nhỏ xíu nhưng má nuôi bắt làm nhiều việc rất là nặng nhọc. Thỉnh thoảng rồi rảnh một hai giờ tôi đi đào trùng, kiếm một khúc dây kẽm uốn thành lưới câu, rồi bẻ nhánh tre làm cần câu, tôi ăn cắp chỉ nhợ của má nuôi cột vào nhánh tre, sau đó tôi đi cắm câu. Sáng ra tôi dỡ cần lên thấy một con cá lóc bự dính trong lưới câu. Tôi mừng quá xách con cá chạy một mạch về chòi lá đưa cá cho má nuôi. Bả đem cá làm sạch rồi nấu canh cho cả nhà ăn một bữa ngon no nê.

Sau đó khi vịt con lớn hết rồi, thì ba nuôi mượn người ta chăn vịt, má nuôi và tụi tôi dắt díu nhau trở về lại NINH HOÀ. Tôi luôn bị đói khát thiếu ăn nên có khi tôi đi dọc bờ ruộng bờ rào thấy mấy cái tổ chim tôi thò tay vào trong đó lấy mấy quả trứng chim ra bỏ vào miệng hút trứng sống cho đỡ đói.

Tại đây cuộc sống vẫn bình thường như thế một hôm má nuôi nói sẽ cho tôi đi học. Tôi mừng quá chừng vì đó là ước mơ của tôi. Thế rồi tôi được cấp sách đến trường. Sáng tôi thức dậy sớm để ôn bài, sau đó phải ra sau nhà giã mấy cối gạo rồi để đó. Xong rồi tôi hối hả lấy cái áo bà ba máng phía sau cánh cửa bện vào rồi chạy một mạch đến

trường. Sau khi tan học tôi về nhà lấy gạo mà tôi giã hồi sáng, đem ra sàng sẩy tẩm cám xong đem cất trong lu đựng gạo, rồi tôi đi gánh nước nấu cơm, giặt đồ và giữ em. Nhưng má nuôi chỉ cho tôi đi học có 2 tháng, rồi bà biểu tôi nghỉ học vì bà sắp sanh nên tôi phải ở nhà nuôi để và lo cho các em. Tôi mới vào học được 2 tháng mà cô giáo cho lên hai lớp vì tôi viết đọc được, làm toán cộng trừ nhân chia cũng được.

Nhưng sau đó tôi nhất định không chịu thua. Tôi nghe rằng có lớp dạy học ban đêm. Nên tôi lượm lông vịt đem bán để lấy tiền mua giấy bút mực để đi học. Thế rồi cứ mỗi tối chờ ba má đi ngủ là tôi lén vạch cánh cửa tre chui ra đi học.

Một hôm ba nuôi biết được ổng đón tôi ở đầu đường, ổng đánh cho một trận. Nhưng sau đó ổng biết tôi chỉ đi học chứ không làm điều gì sai quấy, từ đó ổng để tôi tiếp tục đi học. Ban ngày tôi làm đủ thứ công việc, ban đêm thì đi học. Tôi lên lớp nhanh vì tôi viết chính tả không có nhiều lỗi, chữ viết đều và đẹp, toán gì tôi cũng làm được. Khi thi tiểu học tôi đậu. Tôi học tới khi thi tiểu học được bằng cấp có dán hình đảng hoàng. Má nuôi tôi thích lắm và lấy giấy đó cất giữ mà không cho tôi giữ sợ hư rách. Không ai ngờ tôi lại học có kết quả

cao như thế. Nhờ đi học cho nên tôi cảm thấy mình khôn lanh ra chút đỉnh vì tiếp xúc với thầy cô dạy điều hay lẽ phải, bạn bè thì giỏi hơn những tên chần trầu ở đợ. Bà má nuôi dốt nên tôi đi học về phải chỉ cho bà những gì cần đọc mà bà không biết đọc, mấy đứa con của bà ta không đứa nào học cao có bằng cấp như tôi.

Tôi sợ nhất là dốt, mù chữ không biết đọc biết viết, cái gì cũng nhờ người khác viết dùm đọc dùm làm sao giữ những cái riêng tư của mình được. Nên tôi cố học cho biết viết biết đọc mới nghe. Tôi thấy phục mình quá với ý chí mạnh mẽ nên mới học được như thế. Tôi tự nghĩ mình đã nghèo mà lại dốt nữa thì coi sao được nên tôi cố học để khỏi dốt, biết đâu mình biết chữ người ta sẽ nể, sẽ giàu thì sao? Nghĩ thế trong cái đầu óc ngây thơ nên tôi học bài mọi lúc mọi nơi, thấy sách báo gì cũng ráng đọc cho biết nên tôi mau giỏi. Tôi cố gò khi viết cho nên chữ tôi viết ngay hàng thẳng lối, ai cũng khen tôi viết chữ đẹp làm cho tôi vui vô cùng và hãnh diện lắm. Thế giới người mù thẳng chột làm vua.

Một hôm tôi để ý thấy chị hàng xóm đi làm công cho người ta. Thỉnh thoảng tôi thấy chị ấy về thăm ba má, chị ấy đeo vàng, bông tai, ca rá, dây

chuyên vàng. Thấy nữ trang tôi thích quá, tôi hỏi chị làm công cho người ta được bao nhiêu tiền mỗi tháng? Chị ấy nói là người ta trả lương năm.

Tôi hỏi chị cho tôi đi làm với. Chị đồng ý và tôi trốn nhà đi theo chị, làm đâu được hơn một tháng, thì một hôm má nuôi tìm được tôi bắt về. Trên đường về bà nói rất là đạo đức:

-Con muốn cái gì nói với má má mua cho con, chớ con bỏ đi như vậy, các em con chúng nhớ con lắm.

Nào ngờ khi về đến nhà bà đánh một trận toi bời, mà rồi bà còn xé nát bộ đồ mà tôi đang bận trên người, bà để tôi trần truồng không một chút gì che thân. Trước lúc đó tôi còn nhỏ vẫn ở trần đi tắm sông. Nhưng lúc này tôi cũng biết mắc cỡ rồi, tôi rất căm hận bà ta. Sự độc ác của bà ta thật ghê gớm, bà chờ ba nuôi về kêu ba nuôi đánh tôi thêm một trận nữa. Sau trận đánh này tôi nằm liệt luôn, không cựa quậy gì được nữa. Đau đến nỗi tôi muốn quay qua bên trái hay bên phải cũng không được. Vì tôi đau chính giữa lưng, nên tôi chỉ nằm nghiêng một bên. Tôi nằm mãi ngày này qua ngày khác, không ai hỏi han gì đến tôi cả. Còn má nuôi

cũng không bố thí cho tôi miếng cơm hay miếng cháo.

Tới một hôm ba nuôi đi làm ăn xa về, thấy tôi nằm thiêm thiếp thì ông hỏi:

-Mày làm sao vậy?

Thì tôi nói:

- Con đau ở lưng.

Ba nuôi đã dẫn tôi đến nhà thương thí không tốn tiền. Vô đó thì họ mổ chỗ lưng đau của tôi. Xong xuôi ba nuôi dẫn tôi về nhà. Trên đường về vết thương vẫn còn chảy máu. Về tới nhà tôi thấy má nuôi đang ngồi ăn cơm. Tôi nhào vô lấy chén ăn, ăn như chưa bao giờ được ăn, vì quá đói khát lâu rồi. Trong lúc đang ăn má nuôi nói ăn xong đi gánh nước.

Trời ơi vết thương ở lưng còn đang chảy máu mà bắt đi gánh nước.

Rồi không biết tôi có đi gánh nước hay không tôi không nhớ, mà tôi chỉ nhớ sau đó bao lâu thấy ngứa ngáy khắp người nên tôi đi tắm. Tôi thấy bộ đồ mà tôi nằm một chỗ chẳng biết bao lâu mà rận đầy cả quần lẫn áo. Vì còn nhỏ tôi không biết làm

sao, tôi lấy cái nồi đất bự nấu nước sôi lên rồi bỏ quần áo vào đó luộc cho chết rận.

Lúc ba nuôi đánh tôi ông ấy lấy dây trói hai chân tôi treo ngược tôi lên nóc nhà rồi lấy con dao phay để vô ngực tôi, rồi đánh tôi bằng cái cây bự bằng cổ tay. Tôi sợ quá nép mình vô cạnh giường, nên ông chỉ đánh được phía bên trái, bầm tím, và máu bầm tụ lại trong xương sống, rồi làm độc khiến cho tôi đau đớn vô cùng. Tôi nằm một chỗ nhịn đói không biết là bao lâu mà rận nhiều như thế.

Thời gian không biết bao lâu mà vết lở vẫn chưa lành. Còn má nuôi nghĩ sau trận đòn này tôi sẽ sợ mà không dám bỏ đi nữa. Bà ấy đã lầm to. Vì sự độc ác của vợ chồng bà mà tôi tự hứa với lòng mình là nếu tôi còn một hơi thở cuối cùng thì tôi vẫn tìm đủ mọi cách để ra đi.

Bà ấy tưởng tôi sợ nên mở lời xua đuổi. Bà ấy nói bây giờ mày muốn đi đâu thì cứ đi. Chớ bây giờ tao không cần mày nữa.

Thế là một hôm có một chị đến mua hàng, chị ấy thấy tôi chi tội nghiệp nên chị ấy bảo tôi rằng:

-Mày không phải là con ruột nên họ mới đầy đoạ mày như vậy. Chớ có bao giờ họ có thương yêu gì mày đâu.

Chị hỏi tôi:

-Mày có muốn đi với tao không? Tao dẫn mày vô thôn PHÚ QUÝ làm con nuôi cho vợ chồng này, họ không có con có thể mày sẽ sướng hơn.

Tôi trốn đi theo chị ấy đến làm con nuôi nhà này, họ làm rẫy, trồng bầu bí, ô qua, mướp, ớt, hành, tỏi, củ cải trắng, củ cà rốt, cà tím, cà chua. Mỗi ngày tôi phải hái hết 12 thứ hoa màu trên rồi gánh về nhà.

Sáng thức dậy quảy gánh ra rẫy để hái cà. Tôi thích nhất là lúc hái cà chua. Đói bụng quá tôi lựa quả cà nào chín đẹp nhất ăn no bụng rồi mới bắt đầu làm việc.

Thế rồi thời gian lặng lẽ trôi qua, ở đây dầu cực khổ thật nhưng cũng tạm no đủ sống qua ngày.

Rồi một ngày nọ có hai ông Cảnh sát ở thành phố về làm việc tại thôn PHÚ QUÝ này. Một thằng cha trở mồi dê làm tôi sợ quá, nên mấy hôm sau tôi bỏ nhà ra đi.

Tôi vào SÔNG MAO giúp việc cho một gia đình vợ chồng trung úy được vài tháng. Té ra cha trung úy này cũng lại là con dê sòm.

Thế là tôi lại chạy qua bên bà cụ nấu cơm tháng xin làm để có chỗ ăn ở. Bà cụ nấu cơm tháng cho mấy chục người lính. Hằng ngày tôi giúp cụ nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa, rửa chén bát, bán hàng. Rồi cụ cho tôi tiền để may quần áo, bà cụ người Bắc thương tôi lắm.

Tôi có ý nghĩ có khi ra đi mình có khi gặp cơ hội tốt hơn. Thế là tôi lại bỏ bà cụ để vào PHAN THIẾT, tại đây tôi không quen biết ai nên cuộc sống khó khăn, tôi buồn nản và trở về lại với bà cụ. Lúc tôi đang đứng trên xe lửa thì có một người đàn ông mặc áo trắng đi lại phía tôi đưa cho tôi một tấm vé xe lửa và nói rằng nhóm xét vé đang đến kia kìa. Ai cũng mua vé trước khi lên xe lửa chỉ có một mình tôi là không mua vé. Tôi lấy làm lạ tại sao người này lại biết tôi không có vé mà đem vé lại cho tôi rồi đi đâu mất. Ông này là người hay ma? Khi chuyển tàu lửa tốc hành dừng lại ga SÔNG MAO vào lúc nửa đêm. Bước xuống tàu lần mò tìm về nhà bà cụ. Khi tới nhà tôi đi cửa sau vô nhà, thì tôi nghe có người đàn ông ngủ ngáy khò

khò làm tôi sợ nên không dám vào nhà, thế là tôi lại đi.

Lúc này tôi đã là một thiếu nữ chắc ngó cù lần lắm, nhưng lại thích ca hát. Vì thế mấy anh chị thanh niên trong đoàn Văn nghệ cho tôi nhập đoàn. Trong đoàn chỉ có mình tôi là nữ nên họ giao cho tôi vừa ca vừa đóng kịch vừa ngâm thơ. Lúc này tôi rất là vui. Vở kịch đầu tiên tôi đóng vai chính là vở Tấm Giấy Sổ, vở kịch này rất vui nhộn. Nhưng tôi đã quên hẳn là tôi đã đính hôn với anh Hồ Đát Kỷ, anh là một y tá trong quân đội. Lúc này tôi mê ca hát, mê ánh đèn sân khấu đến nỗi tôi không muốn lấy chồng nữa. Vì thế tôi đã viết thư từ hôn.

Sau ngày tôi từ hôn với anh KỶ thì tôi lâm bệnh nặng. Và sau đó tôi cũng nhận được thư của anh KỶ nói rằng anh cũng đang nằm trên giường bệnh, và anh ấy có biên cho tôi mấy câu thơ như thế này:

*Lệ Thu ơi! Lệ Thu ơi
Tìm anh ngừng đập do ai nhỉ?
Nỡ để cho anh cảnh phũ phàng
Mai này em sống phương trời lạ
Xa cách phồn hoa bụi phố phường
Em có thấu cho lòng anh khổ
Vẫn đợi em về trong nhớ thương*

Lúc tôi gửi lá thư từ hôn cho anh KỶ, tôi không bao giờ nghĩ rằng anh sẽ ra sao khi cầm lá thư của tôi trên tay. Tôi tự dẫn vật mình khi biết anh bệnh vì tôi. Trời ơi tại sao tôi lại vô tình đến như vậy. Giờ đây tôi đọc lại mấy câu thơ mà anh đã viết cho tôi, thì tôi hiểu là anh KỶ đã yêu tôi mà bị từ hôn nên đau khổ biết chừng nào.

Xin lỗi anh nhé, em có tâm hồn văn nghệ mà em không biết. Thì cũng tại nghiệp cầm ca đã cướp đoạt em ra khỏi tay anh. Còn em thì say mê nghiệp cầm ca nên em đành lỗi hẹn duyên tình.

Xin nói về căn bệnh của tôi, má nuôi tôi nói rằng có lẽ tại tôi bỏ anh KỶ nên anh ấy trù ếm tôi. Vì tôi đau trong bụng nên cứ nằm hoài ăn uống không được. Phần thì người mệt mỏi bủn rủn tay chân. May nhờ có anh TRẦN TẤN THI ra tay giúp đỡ và chăm sóc tận tình, nên bệnh tình của tôi dần dần hết hẳn.

À quên anh T T Thi này đáng lẽ ra má nuôi muốn anh là con rể, nhưng bả gả tôi không được nên bả nhận anh ấy làm con nuôi luôn.

Thế rồi từ ngày đó tôi vẫn sống ở nhà má nuôi, phụ làm rẫy và vẫn đi ca hát thật là bận rộn mà vui lắm. Nhưng nghiệp cầm ca cũng không giữ được

tôi mãi mãi ở thôn PHÚ QUÝ này. Thế là tôi lại ra đi, tôi như có máu giang hồ không muốn ở một nơi nào lâu, nên tôi đã già từ miền Trung buồn tẻ nhưng đầy ắp những kỷ niệm đau xót vui buồn.

Lúc đó tôi quen một người con trai anh tên là NGUYỄN XUÂN HƯNG anh ấy đi về Saigon để học nhạc nên tôi xin anh ấy cho tôi tháp tùng đi với anh ấy vào Nam.

Khi vào Nam tôi lại làm con nuôi cho một gia đình nọ, nhưng họ lợi dụng tôi chớ chẳng thương yêu gì tôi đâu.

Tôi làm việc bù đầu quanh năm suốt tháng mà họ chẳng may cho tôi bộ đồ nào cả. Vì vậy tôi chán nản định tìm nơi khác để nương tựa.

Lúc này tôi quen một anh sinh viên đang học đại học, anh này tên là LÂM VĂN LỘC mà tôi thường gọi anh ấy là THỦY LỘC. Anh ấy rất yêu thương tôi. Nhưng tôi vì mặc cảm là mình mồ côi, nghèo lại còn thiếu học thức nên tôi cố lẩn tránh anh ấy. Anh Lộc là người tôi yêu thương nhất. Tôi nghĩ nếu tôi lấy được anh ấy tôi sẽ trao cho anh tấm lòng trinh nguyên. Nhưng không ngờ tấm băng trinh của tôi bị mất vào tay kẻ khốn nạn, nên tôi cứ tiếc nuối giận sầu suốt đời.

Thời gian trôi qua tôi gặp phải lão già NGUYỄN TRUNG BÌNH lớn hơn tôi 15 tuổi ông sinh năm 1929. thế là cuộc đời tôi bế tắc luôn từ dạo đó. Tôi phải sống trong tù ngục của lão ta. Tính ra cũng hơn 10 năm chẵn. Nhưng dù trải qua 10 năm đau thương bị vây hãm, nhưng lúc nào tôi cũng phải tìm cách ra đi.

Nỗi đau thương là tôi để lại hai đứa con khờ dại, cùng với mối hận trong lòng, muôn thuở vẫn chưa nguôi. Rồi bốn mươi năm trường sống trên đất lạ quê người lại là những ngày đau thương và ngập tràn nước mắt.

Tôi còn nhớ hồi tôi ở với bà má nuôi có quán cà phê ở Ngã Năm BÌNH HOÀ sau hồ tắm SĨ QUAN QUÂN ĐỘI Bình Hoà. Tôi gánh nước, rửa chén. Bà má nuôi nói với tôi: Nay nhà tôi không cần người ở nữa.

Tôi bơ vơ nên lão già Nguyễn Trung Bình đến đúng lúc nói với tôi là cần gì hẩn giúp đỡ. Tôi đang bơ vơ nên theo hẩn về ở chung. Sau mấy tháng thì có bầu con NGUYỄN THỊ THU LAN sinh năm 1962. Tôi phải đem con Lan gởi bà má nuôi nuôi dùm để đi làm cho bà má nuôi ở DALAT, họ cho ăn mà không cho tiền, nên không có tiền sống và cấp dưỡng cho con còn nhỏ dại.

Khi về ở chung với lão N T Bình mới biết hẳn là người ăn chơi trác táng, vợ trước của hẳn là gái từ trong động điểm ra. Hẳn là người ăn nói tục tĩu hồ đồ mất dạy. Từ đó tôi không cho hẳn đụng đến người tôi vì sợ lây bệnh. Tôi biết thế nên tôi tìm cách trốn hẳn nhưng hẳn nói ai ba đầu sáu tay thì cứ rủ em đi, em đi đến đâu anh cũng sẽ bắt lại. Khi đi trốn mới gặp anh NGUYỄN TRƯỜNG HẢI anh ta là lính kiểng, con nhà giàu có, anh đã từng đi Mỹ, Pháp, anh nhỏ tuổi hơn ông già Bình. Tôi phải trốn lão Bình lên Dalat sống cho yên thân. Năm 1965 về Saigon để sanh cháu NGUYỄN THỊ THU THUYẾT. Cô này con anh Hải nhưng lão Bình cứ giả vờ nhận là con của ông ta.

Tôi với anh Hải xa cách nhau từ khi sanh con, mãi khi con 5 tuổi mới tình cờ gặp lại tại Ngã Tư Quốc Tế Phạm Ngũ Lão -Trần Hưng Đạo Saigon. Anh hỏi thăm em làm gì để anh xin mẹ anh tiền mở cho em một cái tiệm tạp hoá. Anh hỏi con bé: con có thương ba không ? con bé nói có, nghe hai cha con nói chuyện mà thấy thương. Thế rồi không bao giờ gặp lại nữa. Anh Hải không giám gặp tôi vì thằng cha già Bình ăn nói bậy bạ làm ai cũng sợ.

Bà má nuôi có người con làm cho Mỹ tên là HỒNG tôi nói với cô ta:

- Chị làm ơn kiếm cho tôi một người đàn ông Mỹ sút cây gậy gọng gì cũng được để tôi đi khỏi VN, trốn cái thằng già oan nghiệt này. Chị ấy giới thiệu cho tôi một ông thượng sĩ nhất già và ông ta đã mang tôi về Mỹ. Khi lên máy bay tôi đang mang bầu đứa con với ông Mỹ này được 8 tháng. Luật khi người mang bầu dưới sáu tháng mới được lên máy bay. Tôi phải nhờ bác sĩ xác nhận là có bầu 6 tháng. Lên máy bay nhằm ngày mừng 2 tết Năm 1972.

Bà má nuôi sau mới biết bà là cộng sản, ông chồng của bà ta ban đêm ông từ cái hầm ở bụi tre đi lên. Bà có đưa tôi về Cai Lậy chèo xuồng đi vào bụng, bỗng dưng có người dí súng vào tôi, họ thấy tôi tóc uốn quăn họ tưởng tôi về do thám. Rồi vô nhà một ngủ không còn biết gì nữa. Lần sau bà má nuôi kêu tôi về Cai Lậy, tôi sợ quá không về nữa.

Tôi thương hai đứa con nhỏ dại làm giấy bảo lãnh chúng nhưng lão Bình không ký giấy cho chúng đi Mỹ. Tôi phải lên nhờ người làm giấy tờ khác là chúng không có cha để không cần lão Bình cho phép.

Những người có hiện tại huy hoàng, có tương lai tươi sáng nên họ mới quây dĩ vãng. Còn riêng tôi hiện tại thật là chán chường, tương lai thì không có gì cho nên tôi chỉ còn trong tâm hồn là dĩ vãng. Đối với tôi dĩ vãng như một người tình chung thủy, nó luôn luôn thăm thì trong tim trong óc tôi. Thỉnh thoảng nó lại hiện về mang cho tôi nỗi buồn đơn độc. Có khi tôi cố chôn vùi dĩ vãng đau thương ê chề nước mắt, nhưng ác nghiệt thay dĩ vãng lại hiện về sừng sững như một cuốn phim thời sự tuần tự vang lên những tiếng khóc khổ ải, hoảng kinh, cay đắng ngậm ngùi.

Nhìn về dĩ vãng tôi tự trách mình có những quyết định sai lầm, ví dụ tôi ưng thẳng cha già ác ôn Bình để giang dở một đời, mà không ưng anh Lộc để hạnh phúc một đời. Có khi tôi tự hỏi tại sao tôi lại sanh nhằm cái thời khốn khó này? Gia đình tan nát nghèo khổ này trong khi những đứa trẻ khác sinh ra trong những gia đình giàu có sang trọng? Mình đâu có lựa được nơi sanh ra đời của mình? Có phải đó là số mệnh của thân phận con người?

Tôi còn nhớ người con trai tên HƯỞNG, anh ta là họa sĩ nhà ở BÀ CHIỂU gần nhà anh LỘC. Anh thích tôi lắm nhưng anh lùn hơn tôi thành ra tôi

không thích người con trai mà lùn hơn con gái. Mặc dù anh rất đẹp trai. Anh Hương có hai anh em, anh ta có lần mua cho tôi đôi dép để tôi không cao quá như vậy. Khi anh đem đôi dép cho tôi tôi nói tôi không đi thứ dép này đâu tôi thích đi giày cao gót.

Rồi sau 65 năm lưu lạc năm 2012 tôi trở về tìm lại người anh thứ Năm và bà chị Tư. Nhưng cả hai anh và chị đã mất. Tôi chỉ gặp được mấy đứa cháu là con của anh chị Tư thôi. Một điều oái oăm là có một người đàn bà nhận là cô em gái út tức là tôi đó. Người đàn bà đó được ông anh và bà chị Tư của tôi nhận là em gái. Khi tôi về thì không gặp người em út giả mạo đó, nghe nói bà ta ở trên Buôn Mê Thuộc. Tôi thắc mắc là chị Tư của tôi biết tôi làm con nuôi cho ông bà PHÓ NGŨ. Vậy khi người này nhận là tôi thì chị Tư sao không hỏi có làm con nuôi nhà ông bà Phó Ngũ hay không thì biết có phải em mình không, sao lại tin một cách dễ dàng như thế.

Bà chị dâu tôi còn nói bà ta là bà con của gia đình Phó Ngũ, làm gì có tôi làm con nuôi ở đó bao giờ, Vàng thật không sợ lửa. Bà đó có ý nói tôi không phải vàng thật tức là tôi xạo nhận vợ là em của chồng bà ta. Tôi im lặng không nói gì cả, vì họ

sẽ không nghe mình nói gì đâu, họ đã có sẵn thành kiến và nghi kỵ mình cho nên nói gì cũng vô ích. Cũng may tôi là Việt kiều từ Mỹ về chứ nếu một người nào ở trong nước nói thì họ coi ra cái gì. Người có thể nói chuyện phải trái là anh Năm và chị Tư thì tất cả đã mất. Tôi có hỏi mấy đứa cháu mộ của mẹ tôi ở đâu, chúng chỉ cho tôi nắm mồ hiu quạnh không nhang khói, tôi ra đó khấn nguyện trước tấm bia mộ của Mẹ tôi có ghi: NGUYỄN THỊ THUẦN

Nay tôi mới biết mẹ tôi là ai tên gì, mất khi nào.

Mẹ ơi con đã về đây thăm mẹ. Đã 65 năm nay con mới biết nơi mẹ an nghỉ, con xin đốt nén hương lòng và cầu nguyện cho mẹ được vãng sanh cực lạc quốc. Xin mẹ về chứng giám cho lòng con bao nhiêu năm thương nhớ mẹ.

Không khấn thêm nữa tôi sợ tôi khóc và xỉu thì nguy hiểm. Nên tôi ra đi mà không ở lại đó nữa.

Tôi có đến thăm gia đình ông Phó Ngử nhưng được biết hai ông bà ấy đã mất. Đứa con trai lớn của ông ấy nó kêu phone nói sẽ đưa xe về Saigon đón tôi mà tôi không chịu. Tôi có ra mộ khấn:

-Ngày xưa tôi còn nhỏ làm con nuôi ông bà, ông bà đã xử tàn tệ với tôi. Nay tôi về đây không phải để trả thù, nay tôi đã hiểu đạo nên tôi tha thứ những cái lỗi của ông bà ngày xưa.

Lần đầu tiên tôi về VN tôi có ghé thăm ông bà Chú Út. Đúng ra chú Út là chú của người bạn đã giới thiệu tôi đến nhà chú ở khi tôi không có chỗ ở. Chú hay hút thuốc Lào, mỗi khi hút tiếng sòng sọc phát ra từ điệu nghe ngộ quá, loại điệu này của người Bắc hay hút. Chú là người nghèo nhưng rất khí khái có người gởi quà cho chú mà chú không nhận, chú nói tuy nghèo nhưng không vay mượn nợ của ai đừng khi dễ tao. Nếu ai biếu phải chính người đó đến đưa thì chú mới nhận. Chú cho em ở mấy tháng chung với con gái chú. Nhưng em thấy họ nghèo quá nên em không muốn làm phiền nên em đã lẳng lặng bỏ ra đi. Khi về VN ghé thăm thì chú Út mất rồi, còn thím Út già bệnh, em đã cho tiền để thím chữa bệnh và mỗi năm em đã gởi tiền về biếu cho bà sai. Khi bà thím Út mất em có gởi tiền về làm đám và xây kim tĩnh cho thím Út. Tình người tử tế với mình, khi có của mình phải biết đền ơn đáp nghĩa đó là tư cách người quân tử.

Thư Cho Mẹ

29-5-2015

Trong đầu suốt từ khi con biết khôn những câu hỏi về mẹ: Mẹ là ai? Mẹ trẻ hay già? Mẹ ở đâu? Càng lúc con càng mơ tưởng về hình ảnh mẹ, như mẹ đẹp như một bà tiên, hay mẹ gầy ốm vì chiến tranh khổ sở? Hay mẹ khoẻ đẹp như một thiếu nữ trẻ trung? Mẹ có mái tóc dài đen nhánh hay tóc bạc đơn sơ? Da mẹ trắng như một thiếu nữ con nhà giàu đài các hay da mẹ sạm nắng vì lam lũ khổ sở? Mẹ như thế nào? Mẹ sinh ra ở đâu, sống ra sao? sinh con ở đâu và khi nào? Mẹ chết ra sao, mẹ bệnh chết hay ai giết mẹ? Có phải Việt minh giết mẹ như chúng đã thủ tiêu cha? Những câu hỏi không có câu trả lời, nên hình ảnh mẹ vẫn mơ hồ như gần, như xa, như ẩn, như hiện trong tâm hồn con. Tuy con không biết mẹ nhưng con biết là có mẹ vì mẹ đã sinh ra cuộc đời thân xác con. Con chẳng biết con bao nhiêu tuổi, tên gì, họ gì, nơi con sinh ra là ở làng nào xã nào thôn nào xóm nào. Bà con thân thuộc là ai? Con chẳng biết. Nhưng hôm nay con tâm sự với mẹ về cuộc đời của con mà cũng như tâm sự với chính mình.

Mẹ, hôm nay con muốn tâm sự cùng mẹ, vì hôm nay con đang chuẩn bị hành trang về VN cho kịp dự lễ Vu Lan. Vì năm nay (2007) con có nhờ Thầy giúp con lập một Đàn tràng chấn tế để cầu siêu độ cho Cha Mẹ cùng Cửu huyền thất tổ.

Mẹ ơi dù con không được điểm phúc ở gần Mẹ, và cũng chưa bao giờ được nhìn thấy mẹ. Nhưng lòng con lúc nào cũng nghĩ về mẹ. Nhất là mỗi năm khi mùa Vu Lan đến là lòng con lại ngậm ngùi đau xót, nước mắt con ràn rụa, khi người ta trao cho con một đoá hoa hồng màu trắng, như nhắc nhở về đời con côی cut bất hạnh đã vắng bóng mẹ từ thuở mới chào đời.

Từ khi con biết ấm lạnh thì lúc đó con tự phủ lên tim con một màu tang trắng. Để suốt đời con khóc thương mẹ mãi khôn nguôi.

Mẹ ơi dù rằng nay tuổi đời của con có lẽ đã hơn sáu mươi nhưng sao con vẫn thấy cần có mẹ. Mẹ có biết không, nhứt là lúc con còn nhỏ, mà mẹ lại ra đi vội vã về cõi hư vô bỏ con lại trần gian côی cut một mình.

Với tuổi thơ khờ dại chập chững bước vào đời giữa một xã hội độc ác gian tham căm bẫy. Một thân một mình con phải đứng vững hai chân để

chống chỏi với những nghiệt ngã trong cuộc sống. Và kể từ ngày đó đến nay con phải trải qua biết bao nhiêu sự khổ sở không bút mực nào tả xiết.

Nếu con kể cho mẹ nghe về những nỗi đau khổ của con thì dù mẹ ở tận cõi hư vô nào mẹ cũng rất đau lòng. Nhưng mẹ ơi, theo con nghĩ để tự an ủi mình là chẳng qua là con lờ tạo nghiệp từ kiếp trước nên nay con phải thọ khổ, con nào dám than van trách cứ ai.

Nhưng nhiều khi con muốn có mẹ bên cạnh để được kêu tiếng Mẹ thân yêu ngọt ngào để kể cho mẹ nghe những nỗi cô đơn lạc lõng đau xót trong đời mình.

Thế rồi thời gian lần lượt trôi qua con lớn dần lên trong đói khát bệnh hoạn, không quần, không áo, đêm từng đêm con phải ngủ ngoài sân, ngoài hè, từng cơn gió lạnh thổi qua con run rẩy như con chim non trước cơn bão tố, nhưng con cũng vượt qua thời qua thời thơ ấu nghiệt ngã như một sự nhiệm mầu cho con còn sống sót, thời gian đó lưu lại trong lòng con một khối đau thương. Khi con từ già tuổi ấu thơ để trở thành một cô gái ngây thơ khờ dại, nhìn hiện tại thì quá hãi hùng, còn tương lai là một vực thẳm.

Con biết phải làm sao đây? Đi đâu và ở đâu?
Hay lại sống cảnh màn trời chiếu đất?

Mẹ biết không con lên xe lửa con đi, nhưng con không biết mình đi đâu, và dừng ở ga nào? Con đang đói khát khủng hoảng trầm trọng. Có khi con ngủ ở ga xe lửa đêm hôm lạnh lẽo, gió thổi có một tờ báo bay đến, con vội nhặt tờ báo làm mền đắp ngủ qua đêm. Sáng thức dậy con đi lang thang như chiếc lá rơi vô định thì gặp một bà, bà đó bảo con về làm cho bả, giặt đồ, rửa chén, ủi đồ, lau nhà. Lúc đó con chừng 12-13 tuổi gì đó. Con chưa biết nấu ăn, thế rồi con lỡ làm bể cái bình trà nên bả đánh con đuổi con ra ngoài cửa, rồi bả đóng cửa đi ngủ bỏ con ngủ ngoài sân. Sáng thức dậy bả đi chùa. Với con người ác độc như thế họ đi chùa để làm gì? Họ cầu xin cái gì và thần linh nào phù hộ cho họ?

Bả đi rồi con với tay lấy cái áo của con trong cửa sổ, rồi con lại đi lang thang rầy đây mai đó. Với bước chân nhỏ bé này, con đã dừng lại ở biết bao nhiêu tỉnh nhỏ tỉnh lớn. Từ thành thị đến thôn quê. Con đã đem hết niềm đau, nỗi khổ của đời con trải lên khắp mặt đất quê hương. Rồi một hôm con lạc đến Saigon. Nơi đây con đi làm một tháng được 500 đồng, cũng tạm sống qua ngày, nhưng bị

người ta bạc đãi đầy đoạ buồn lắm mẹ ời. Thế rồi con nghĩ kiếm một thằng cha già nào đó để nương tựa tấm thân. Nào ngờ số phận xui xẻo, gặp phải thằng cha già cờ bạc, rượu chè, đĩ điếm, bệnh tim la, bình lậu tùm lum. Hắn tên là NGUYỄN TRUNG BÌNH hắn là thượng sĩ trong lính. Nhà hắn ở 33 Nguyễn Văn Trương GIA ĐỊNH. Hắn để con và con của con đói khổ thê thảm, nên con nhất định tìm đường trốn thoát. Vậy mà con phải trả giá cho nỗi oan nghiệt này do sự lựa chọn sai lầm của mình hết mười năm trường.

Ngày con gặp thì chả đã 33 tuổi còn con dưới 18. Con kiếm lại là con không làm điều gì nên tội cả. Khi con sanh THU LAN được hai tháng thì ổng bắt đầu đi đêm hoài cho tới 3-4 giờ sáng mới về. Con thì còn trẻ đâu biết gì. Khi Thu Lan nó bị nóng sốt khóc cả đêm, con chỉ biết bồng nó đi qua đi lại trong nhà, không thuốc men, không tiền bạc. Thế rồi một hôm ông ta đi suốt đêm đến sáng mới về, rồi tự nhiên ổng ấy chửi con và đuổi con đi.

Mẹ biết không con là người rất tự ái, nên con suy nghĩ nát nước bây giờ phải đi đâu? Mà bồng con đi ai mà mướn mình? Mà nếu bỏ con bé lại thì con bé không có mẹ, nó cũng sẽ khổ giống cuộc đời của con.

Mẹ có biết không ông chửi con như thế này: Đ. mẹ mày sao tao đuổi hòai mà mày không đi? Con chó người ta đuổi người ta đập hai ba cây nó còn đi hưởng chi con người. Con trả lời sở dĩ tôi không đi là tại vì con tôi chứ không phải tôi vì ông đâu.

Thì ông lại chửi như thế này: đ. mẹ mày đừng làm bộ vịn vào con để ăn bám tao. Tao sẽ đào mồ cuốc mả mày lên.

Con nói thật với mẹ là con sẽ, không bao giờ chấp nhận một con người thô lỗ bất lịch sự như vậy. Cho dù con còn một hơi thở cuối cùng con cũng nhất định từ bỏ con người lỗ mãng, tầm thường vô giáo dục đó.

Vậy mà ông còn nói thêm mấy câu này nữa chứ: Đ. mẹ mày mà bỏ tao thì mày phải rời khỏi nước VN này, chó mày mà còn lòng vòng ở đây là sẽ không thoát khỏi tay tao đâu.

Đúng như thế, vì con đi tới đâu ông ta cũng theo phá phách con tới cùng. Hoàn cảnh này mẹ nghĩ con phải làm sao đây? Trong khi con cô cút không ai nương tựa. Rồi một ngày con quen được một anh tên là NGUYỄN TRƯỜNG HẢI, Anh ấy hứa hẹn sẽ bảo bọc con và giúp đỡ con. Nào ngờ khi con có bầu THU THUYẾT thì tự nhiên anh ta biến đi

đâu mất tiêu. Mãi đến năm năm sau mới gặp lại tại NGÃ TƯ QUỐC TẾ đường Phạm Ngũ Lão -Trần Hưng Đạo. Nhưng đó là chuyện về sau còn hiện tại con đang có bầu, con không biết phải làm sao nên con đem con THU LAN cho bà má nuôi nuôi giùm. Còn con thì trốn lên Dalat làm công cho người ta, không có lương chỉ ăn ở trong nhà mà thôi. Cho đến tháng 10-1965 con phải về Saigon sanh thì bị cha Bình đến phá con và bắt con phải về với ông ta. Ông làm bộ nói THU THỦY là con của ông ấy. Mẹ cũng biết người ta nói “ăn không được cũng phá cho hôi”. Chứ đâu phải thương yêu gì con đâu. Khi con ra khỏi nhà là ông dẫn người khác vô ở liền. Chính người đó nói cho con biết, nhưng con đâu cần biết làm chi mà con chỉ muốn ông ta buông tha con mà thôi.

Rồi một hôm con tự quyết định cho cuộc đời của mẹ con con. Con mới nhờ HỒNG: HỒNG ơi mày làm ơn dẫn dùm tao đi làm chỗ của mày đang làm đó. để tao coi thử có thằng Mỹ nào dù sút cây gậy gọng gì cũng được miễn là chịu dắt tao rời khỏi VN là tao sẽ ưng ngay.

Thế rồi cỡ hai tháng sau con gặp ba STACY, ông hứa là sẽ dẫn con về Mỹ. Con mừng quá nên ừ đại. Người đời nói không sai: tránh ô mờ gặp ô má.

Vì anh chàng này say sưa hũ chìm hũ nổi. Còn tánh tình thì rất nóng nảy, cộc cằn. Nhưng con cố chịu đựng để miễn sao rời khỏi VN là được rồi.

Sau đó vài tháng thì con với ông Mỹ này chánh thức sống chung với nhau thì con có bầu, còn ông thì được lệnh rút về Mỹ nên ông kêu con phải lo thủ tục giấy tờ với tánh cách là vị hôn thê-Khi về Mỹ rồi hẵng làm đám cưới. Vì thế con làm giấy tờ nhưng con định không đi là vì con thấy ông Mỹ này dữ dằn quá nên con cũng sợ.

Mẹ biết không bạn của con nói thế này: -Mày dám đi Mỹ với thằng cao bồi này hả, về bên đó nó đập mày chết luôn đó.

Con nói thật với mẹ là con cũng sợ lắm, sợ là vì con đang bụng mang dạ chửa xứ lạ quê người, tiếng anh thì bập bẹ không ra đâu. Ông Mỹ bảo con đem Lan -Thủy đi luôn. Nhưng mẹ cũng biết đời nào ông Bình cho chúng đi mà ông ấy biết con lấy Mỹ là ông ấy thủ tiêu con lâu rồi. Vì thế lúc này tinh thần con khủng hoảng thê thảm. Vì con nghĩ nếu con đi mà Lan -Thủy ở lại thì con đi không đành lòng, không có con bên cạnh thì ai đâu chăm sóc cho chúng nó. Còn nếu con ở lại với tụi nó mà

nếu ông Bình biết con sanh con lai thì ông ấy tìm cách giết con. Vì ông ấy biết con cô thân độc mã dù ông có giết con cũng không ai can thiệp. Cho nên con đánh liều con tự nói với con rằng: thôi mình đi trước, qua đó nếu mình thấy được thì mình về rước con mình sau, còn nếu không ở được mình sẽ bằng con về VN ở luôn cũng chưa muộn.

Thế rồi con bấm bụng ra đi mà nghe lòng con như đứt từng khúc, con cảm thấy như đất trời sụp đổ. Con phải nuốt ngược vào trong từng dòng máu lệ đau thương. Con ra đi chỉ là thể xác còn hồn của con còn ở bên Thủy và Lan.

Hành trang con mang theo là hình ảnh của Thủy và Lan, nỗi đau khổ và một bào thai 8 tháng. Đây là một việc làm khó khăn nhất của đời con. Đó là vết thương trầm trọng mà đã gần 40 năm đến nay hình như vẫn còn rỉ máu.

Con không biết định mệnh đưa đẩy con đi đúng hay sai đường, con chỉ biết ngày đau thương nhất của con là ngày 16-2-1972 con lên máy bay rời VN để theo chồng về xứ lạ. Con không biết diễn tả làm sao cho hết sự hoang mang nỗi đau thương vô tận của con lúc đó.

Và từ đây cuộc đời của con lại bước vào một giai đoạn mới. Ngày con bước xuống phi trường thì em rể của chồng con ra đón con về nhà. Con nhìn chung quanh hai bên đường con cảm thấy ruột gan teo lại và tim con muốn ngừng đập.

Trời ơi phong cảnh gì mà tiêu điều, cây cối thì trơ cành trụi lá. Vì vào mùa đông nên lạnh run cầm cập. Mẹ biết không con hoảng vô cùng. Con nói trong bụng thôi chết rồi, cái kiểu này chắc mình phải chết luôn nơi xứ người rồi chớ mình làm sao về VN được nữa.

Không ai hiểu được nỗi khổ trăm cay nghìn đắng, lớp nào thương nhớ Lan Thủy lớp nào lo cho chính bản thân mình. Một câu hỏi là rồi đây sẽ ra sao? người ta có bầu thì được mọi người trong gia đình thương yêu giúp đỡ, còn con có bầu thì trăm nghìn nỗi gian truân trong cô đơn chồng chết.

Rồi 22-3-1972 con nghe chuyển bụng sanh, thì chồng con chở con vô bệnh viện rồi bỏ con trong đó một mình, tiếng Anh không rành, trong lúc bà y tá hỏi con: Mày có muốn tao chích cho mày một mũi thuốc hay không?

Con tưởng là chích thuốc bổ, nên con ừ ẹ. Nào ngờ họ chích thuốc ngủ, làm cho con ngủ luôn

cho tới ngày hôm sau. Con sanh lúc 9:20 sáng mà cho tới 7-8 giờ tối vẫn chưa tỉnh ngủ.

Khi tỉnh ngủ con thấy khát nước vô cùng, nên con hỏi xin nước uống, thì họ mang đến cho một bình nước đá lạnh. Con không giám uống vì con nghe người VN nói rằng mới sanh mà uống nước đá lạnh thì sau này rụng răng sớm. Sau đó con xuất viện về nhà. Qua ngày hôm sau thì con được thư bên VN gởi qua nói về Lan Thuỷ làm con vui và lo sợ con khóc quá chừng nên mắt sưng tồ vồ.

Trời ơi giông bão từ đâu đổ xuống đầu con thế này, làm con chói với chống đỡ không nổi, nào là con còn nhỏ ở VN, nào là cuộc sống ở đây đầy gian nan thiếu thốn và xa lạ, nên con muốn chết cho rồi. Nhưng con nghĩ lại nếu mình chết thì cuộc đời Lan Thuỷ và Stacy sẽ đi về đâu?

Nỗi ám ảnh về ông Bình hung bạo vẫn còn xuất hiện trong những giấc ngủ của con ở bên Mỹ. Con nằm mơ thấy ông ta đè con xuống dí súng làm con sợ quá tỉnh ngủ, giấc mơ này chắc hồi chiếu lại trong tiềm thức những gì xảy ra trong quá khứ của con, vì có một lần ông Bình đè con xuống dí khẩu súng vào đầu con con tưởng con chết rồi. May nhờ có ông hàng xóm chạy qua can nên con mới thoát

chết dưới tay hắn. Nay giấc mơ hãi hùng đó tái diễn dù bao năm con đã ở bên Mỹ.

Mẹ ơi,

Nếu con chết chắc chắn chúng nó sẽ bơ vơ cô đơn giống như con ngày xưa, nên con cố gắng dẹp bỏ hết những khủng hoảng, lo âu trong đầu để là sống với chúng nó. Chứ sự thật con chẳng ham sống chút nào cả vì cuộc đời có gì vui đâu.

Lúc nào con cũng tưởng tượng mẹ đang bên cạnh con lắng nghe con tâm sự để xả bớt nỗi ảm ức, muộn phiền. Bây giờ là đời sống của con trên đất Mỹ. Sau khi con sanh Stacy được hai tháng thì chồng con được lệnh đổi về Winter Part trại lính Hải quân-tiểu bang Florida nên chúng con phải về đó. Khi đến nơi thì chúng con ở đỡ nhà trọ. Sau đó chồng con mua được cái trailer 3 phòng ngủ cũ mèm ở đường Christams Colonial Orlando. Không có máy lạnh mùa hè, mùa đông không có máy sưởi. Cho nên mùa hè nóng chịu không nổi, còn mùa đông thì lạnh thấu xương. Còn Stacy không có cái áo ấm để bận, mền cũng không có. Mùa hè con Stacy ngủ, con phải ngồi quạt tay cả mấy tiếng đồng hồ cho nó ngủ, tới khi nào nó thức giấc thì thôi. Có một hôm con lấy cái áo dài của con tháo

ra rồi con cắt, may tay cho nó được hai cái áo cho nó bận đỡ. Riêng con lấy cái áo mặc bầu cũng tháo ra và may được hai cái áo sát nách bận đỡ nóng nực. Còn ông chồng con thì uống rượu cho đã rồi nằm phè ra ngủ đâu còn biết nóng hay lạnh gì nữa. Mỗi đêm con ngồi nhìn ra cửa sổ nhớ Lan Thuỷ. Lo lắng cho chúng nó phải sống cảnh bơ vơ.

Mẹ biết không,

Chỗ tụi con ở thì rất hiu quạnh, chẳng thấy nhà cửa gì cả. Còn khi trời mưa thì ngoài sân nước ngập tới đầu gối. Buồn lắm vì khi màn đêm buông xuống là nghe âm vang tiếng ếch nhái, ễnh ương, cắc kè, rấn mối kêu rân vang, khi thì rỉ rả náo nùng nghe buồn thuí ruột. Chúng con ở đây được hơn một năm, cuộc sống rất nghèo nàn. Vì cấp bậc của chồng con thấp nên lương mỗi tháng có mấy trăm dola thôi, nên cuộc sống rất thiếu hụt. Nhưng thỉnh thoảng má chồng con cũng cho tiền chút đỉnh.

Mẹ biết không năm đầu tiên con đến Mỹ có tuyết rơi nên lạnh quá chừng. Con Stacy đi ngủ nó chỉ bận cái áo con may cho nó, mỏng manh và cái mền nhỏ nó lạnh đến nỗi môi mặt nó tím ngắt. Thấy tội lắm mẹ ơi. Vậy mà sáng nó thức dậy con

nghe nó cười giỡn một mình, nên con cũng thức dậy và bước vô phòng nó, thấy con là nó cười toe toét. Con nhìn môi nó vì lạnh nên tím đen làm cho con muốn đứt ruột. Hoàn cảnh bế tắc không có lối thoát. Con ôm nó vào lòng để mặc cho dòng lệ thương đau tuôn chảy.

Thế rồi một hôm con không thể nào chịu nổi cảnh mẹ một nơi con một ngả, nên con kêu gào than khóc mãi đòi chồng cho con về VN. Lúc đó chồng con nói nếu muốn về VN thì về một mình, chứ không được đem Stacy theo về VN. Như vậy mẹ nghĩ coi con phải làm sao? Trong lúc này không cần tiền bạc, hay nhà cao cửa rộng gì cả mà con chỉ cần con của con, dù đói dù nghèo miễn sao mẹ con sống bên nhau. Một niềm mơ ước thật nhỏ nhoi trong cuộc đời nhưng thật to lớn với con hầu như không thể thực hiện nổi. Bàn tay con nhỏ bé quá, mà cuộc đời rộng lớn quá nên bất lực trước những khó khăn to lớn này.

Mẹ biết không cứ mỗi buổi sáng bên Mỹ là buổi tối bên VN là con nghĩ : -trời ơi giờ này tối rồi chắc là Lan -Thuỷ đang ngủ một mình vì không có mẹ ở nhà nên con biết chúng buồn làm ruột gan con như thắt lại. Trong hai năm trời con xa chúng

nó, con đau lòng xót dạ nhớ thương từng phút từng giây.

Thế rồi thời gian trôi qua con xa Lan Thủy đã gần 3 năm. Lúc này vợ chồng con dọn nhà vô trại lính ở chứ không còn ở trailer nữa. Chồng con thấy con lúc nào cũng buồn rầu, nên chồng con mượn cho con 2000 dola và kêu con gửi về VN để lo thủ tục giấy tờ rước Lan Thủy qua Mỹ để đoàn tụ với con. Nào ngờ bà LỄ này xí gạt con, bà ta dứt hai ngàn và vậy mà bà biên thư nói láo là giấy tờ đã xong rồi. Con tưởng thật nên mỗi lần được thư của bà ta gửi qua là hồi hộp lo âu và run sợ quá chừng, nên con lâm bệnh nặng và bắt đầu ói mửa tới mặt xanh mặt vàng. Ói mửa cả ngày lẫn đêm không ngừng.

Trước khi con đi Mỹ chồng con cho con 700 dola, con gửi bà LỄ nuôi hai đứa nhỏ cho con. Bà ta chơi với con lâu rồi như chị em nên con tin tưởng, nhà bà ta có thờ Phật nên con tin người có tâm đạo. Đến khi con liên lạc với ông luật sư đã từng làm giấy tờ cho con đi Mỹ, con hỏi thì ông ta nói không có làm giấy tờ gì cho Lan Thủy cả, lúc đó con mới biết bà ta xạo. Ai thật ai giả khó biết được lòng người trong đời này.

Chồng con thấy vậy chở con vô nhà thương bác sĩ chích cho con một mũi thuốc mới cầm được ói mửa. Nhưng mỗi lần con nhận được thư từ VN là con ói mửa trở lại. Lúc này BS không dám chích nữa vì sợ lờn thuốc. Sau đó BS cho chụp hình, rọi kiếng để coi xem con bệnh gì mà cứ ói mửa hoài. Cuối cùng BS nói với chồng con là con không có bệnh gì cả. BS hỏi chồng con là con qua Mỹ bao lâu rồi, chồng con nói con mới qua Mỹ có mấy tháng, nhưng vợ tôi còn hai đứa con nhỏ còn ở lại VN. Lúc đó BS nói đúng rồi vợ ông không có bệnh gì cả. Nói về tâm lý khi người mẹ xa con lúc nào cũng lo âu đau lòng lo lắng nhớ thương, nó có thể giết lẫn một con người. BS khuyên con hãy cầu nguyện Chúa phù hộ cho bà được gặp con nhưng bà phải ráng cho bớt nhớ con bớt lo lắng, rồi ăn uống bình thường sẽ bình phục như xưa. Chớ bà buồn rầu lo lắng mãi sẽ bệnh rồi chết làm sao gặp con cái.

Khi về đến nhà, chồng con vô nhà lấy quần áo ra đi. Con thấy vậy mới hỏi đi đâu vậy? Thì ông trả lời: Tôi vô sở làm để ngủ, chớ tôi ở nhà làm cho bà bệnh.

Con nghe chồng con nói vậy con khóc vì buồn tủi cho thân phận của mình. Thấy con khóc nên ông không đi nữa rồi ông đi ngủ để con ngồi một

mình nhìn màn đêm đang từ từ buông xuống làm cho con cảm thấy cô đơn hơn nữa. Con chợt nghĩ ra là nếu mình không lo cho bản thân mình thì chẳng ai lo cho mình đâu.

Trong thời gian con bệnh nặng con vẫn phải ngồi dậy lo cho Stacy, lo cho nó ăn uống tắm rửa, dỗ cho nó ngủ. Còn chồng con ông ấy không ngó ngang gì đến Stacy gì cả.

Mỗi khi ông ấy uống rượu say ông ấy kể là trên bước đường hải hành của một người lính hải quân Mỹ mỗi khi tàu ghé một nơi nào. Thủy thủ được lên bờ ông ấy lại có một người tình nơi đó và cô ấy đẻ cho ông ta một đứa con. Ông ta đếm tổng cộng các nơi trên thế giới là 14 đứa. Một đứa ở VN người mẹ đứa bé đó ở trong động mai dân, một đứa ở Hồng Kông, hai đứa sanh đôi một trai một gái ở Philipphine nhưng sau đó đứa con trai chết chỉ còn đứa con gái...và những nơi khác. Con có hỏi chắc gì những đứa trẻ đó là con của ông? Ông ta nói mẹ nó nói như thế.

Ông cứ ngồi đó uống rượu hoài, lúc đó con cảm thấy kiệt quệ và yếu đuối vô cùng. Tay chân con run rẩy, người sa sút gầy còm con có cảm tưởng như người chết đuối giữa dòng sông, và cố bám

vào một vật gì đó để sống còn. Nếu mà buông xuôi thì con đã chết rồi. Con nghe ông BS khuyên nên con cố gắng thành tâm niệm Phật cầu Mẹ Quán Thế Âm từm thỉnh cứu khổ chữa lành tâm bệnh cho con. Thế rồi vài tháng sau bệnh của con mười phần thuyên giảm được năm phần.

Sau đó con vẫn đòi về VN con không thể nào sống xa Lan Thuỷ được. Nên chồng con mới viết thư lên ông thượng nghị sĩ trình bày hoàn cảnh của con, xin ông nói dùm với ông Đại tá cho chồng con được đổi qua Philipphin để con về VN rước Lan Thuỷ cho gần và đỡ tốn tiền. Sau đó chồng con được đổi qua Phi. Thế rồi tháng giêng 1975 lên phi cơ trực chỉ qua Phi. Trong khi chờ đợi để họ cấp nhà cho ở. Lúc này con rất vui mừng, trong lòng vui hơn hở vì con nghĩ kỳ này thế nào cũng rước được Lan Thuỷ.

Nào ngờ đến tháng 4-1975 chúng con đang dọn vô nhà của Quân đội cấp thì cũng chính là ngày mất nước, Miền Nam VN rơi vào tay CS. Và cũng chính là ngày con nhận được thư của ông BÌNH biểu con về rước Lan Thuỷ sớm chừng nào tốt chừng nấy đó là ngày 28-4-1975. Mẹ coi ổng ác ghê chưa?

Lúc bình thường biên thư về năn nỉ ông cho Lan Thủy đi qua với con để lo cho chúng ăn học vậy mà ông nhút định không cho, đến chừng VN mất vào tay CS rồi ông mới kêu con thì đã muộn làm sao bảo lãnh, làm giang dở tất cả.

Mẹ biết không? - 30-4-1975 -lúc nghe VN mất vào tay CS con cảm thấy như đất trời sụp đổ, toàn thân con như tê dại, bao nhiêu hy vọng mộng ước tan theo mây khói. Con đã lặn lội vượt ngàn dặm mới qua được Phi là để rước Lan Thủy nào ngờ đâu bề trên vẫn chưa cho phép mẹ con con đoàn tụ.

Thế rồi sau hai năm ở Phi, vợ chồng con lại ngược giòng đại dương trở về Mỹ. Con nghĩ thế là hết rồi con đã thật sự mất Lan và Thủy, mất quê hương rồi. Từ đây con sẽ vĩnh viễn không bao giờ được trở về để sống trên mảnh đất quê hương yêu dấu nữa. Sau ngày mất nước gần một năm con mượn địa chỉ của con nhỏ ở ngoài phố, con gửi thư về VN và gửi cho Lan Thủy 100dola thì ông Bình nhận được tiền, ông biên thư cho con biết con mừng và yên tâm được phần nào.

Năm 1977 con về Mỹ trở lại, khi về Mỹ thì chồng con được lệnh xuống tàu đổi qua HONG

KONG vợ con không được đi theo. Chồng con bảo con đi San Diego ở nhà của quân đội cấp chờ ngày chồng con về. Con không chịu đi nên con ở lại Florida, con đã nhờ bạn con giúp đỡ. Lúc đó gia đình chị Bé cho con và Stacy tá túc tại nhà chị ấy được một tháng, con được chị Cúc kêu cho về ở nhà chị ấy, rồi Cúc tìm việc làm dùm cho con. Thế là con đi làm trong hãng may quần áo. Lương được 2. 30 dola một giờ. Con làm được hai tháng thì Cúc mượn dùm cho con một căn nhà 3 phòng ngủ giá 175 dola một tháng.

Mới đầu Cúc giữ Stacy để con đi làm. Sau đó Stacy tới tuổi đi học mẫu giáo thì sáng con đi làm chở nó tới trường, còn chiều Cúc đón nó giùm con. Cuộc sống của mẹ con con thật buồn thảm, tẻ nhạt và cô đơn.

Về sau Cúc không đón Stacy nữa thì con phải đóng tiền ở nhà giữ trẻ rồi biểu nó tan học đi qua nhà giữ trẻ chờ mẹ về đón con. Lúc đó nó chưa được 6 tuổi. Tội lắm mẹ ơi, con đã đứt ruột gan vì thương nhớ Lan Thủy và giờ đây lại xót xa cho con Stacy từng phút từng giây.

Không biết cuộc đời của mẹ con chúng con sẽ đi về đâu?

Thế rồi năm 1979 con với chồng con li dị. Con định sẽ ở vậy để nuôi con vì con đã quá chán nản chuyện vợ chồng rồi. Con vẫn đi làm. Cuộc sống của hai mẹ con thật là buồn tẻ. Thế rồi hai năm sau có người để ý đến con nên con suy nghĩ:-ở độc thân nuôi con thì đã đành, nhưng rủi có bề gì khi tối lửa tắt đèn thì sao có ai giúp đỡ? rồi mẹ con sẽ biết nương tựa vào đâu?

Nghĩ vậy nên con đành bước đi một bước nữa. Nhưng bảy năm sau con lại một lần nữa li dị chồng. Mẹ cũng biết là vợ chồng chấp nối rất là khó sống, ở đâu cũng thế, con mà con tao, hơn nữa chồng già họ ghen tương bậy bạ nên con rất bức mình. Đã vậy ông không cho con đi làm. Con thì muốn đi làm để có tiền gửi về cho Lan Thủy, chớ ở với ông ấy tiền đâu mà gửi về cho hai đứa nhỏ? Đã vậy tính tình khó khăn và keo kiệt nữa nên con quyết định trở lại sống độc thân tốt hơn.

Con đi làm được 4 năm. con tiện tận cộng chung với tiền của ba con Stacy cấp dưỡng cho nó tổng cộng được 30.000 dola con đi mua cái nhà, dù sao cũng phải có cái nhà để che mưa nắng. Thế là con mua được căn nhà 3 phòng ngủ trị giá là 88, 500 dola. Con đặt cọc là 20.000, còn lại 10.000 bỏ nhà băng. Sau khi ký giấy tờ, đến ngày 01-7-1987

mẹ con con dọn về nhà mới thật sung sướng vì lần đầu tiên có nhà riêng. Năm 1988 con phải đi làm 2 job mới đủ sống. Lớp nào con bị tai nạn giao thông nên tiền con dành dụm càng ngày càng cạn dần làm con lo lắng. Khiến con lâm vào tình trạng khủng hoảng tinh thần trầm trọng. Lúc đó nếu con buông xuôi thì con đã chết rồi. Vì con cảm thấy sức khỏe yếu đuối và kiệt quệ về tinh thần. Con như đuối sức không còn sức để chống chọi với tử thần. Con nghĩ nếu con chết thì yên phần con nhưng cuộc đời Lan Thủy Stacy sẽ đi về đâu?

Nghĩ vậy nên con ráng cố gắng vươn lên để mà sống vì con cái, Sau đó phải đi làm hai ba job tới 11 giờ đêm mới về nhà. Mỗi đêm chỉ ngủ được ba bốn tiếng đồng hồ, con vừa mệt mỏi, chân tay đau nhức, lớp nào hai chân đau nhức vô cùng. Hết con nghỉ bớt một sở làm thì cũng phải lãnh đồ về nhà may để kiếm thêm chút đỉnh tiền để trả nợ nhà, nợ xe, tiền điện nước. Nếu không lo đủ tiền sẽ bị lấy nhà. Một viễn ảnh khủng khiếp. Mẹ biết không một mình con phải vừa làm cha, vừa làm mẹ vừa phải lo vườn tược cắt cỏ tỉa cây, phải đi làm dầu bù tóc rồi mới có dư để gởi cho Lan Thủy. Có lúc con không gởi về cho chúng nó thì chúng nó gởi thư qua nặng nhẹ con, mà còn nói rằng con là người

mẹ thiếu lương tâm. Con là người mẹ thế nào đi nữa thì cũng chẳng ai hiểu con đâu.

Mẹ biết không hai mươi mấy năm trường ngồi thương nhớ hai đứa con còn ở VN. Mẹ cứ tưởng tượng mới có hai tuần lễ gởi con bé ở Rạch giá mà con nhớ nó chịu không nổi, thử hỏi thời gian nhớ con kéo dài làm sao không bịnh tim. Nhưng con còn đau khổ vì hơn nữa là vì con lớn lãnh tiền con gởi về không chia cho con em. Con giữa lớn lên đi bụi đời theo du đãng. Người bạn nói đừng gởi tiền về nữa như vậy bọn du đãng chúng mới buông tha không còn bắt tù để mong có tiền từ Mỹ gởi về. Hồi đó gởi tiền về khó lắm. Gởi 200 dola mong con nhận được một trăm vì tiền qua nhiều tay rồi cuối cùng mới đến người nhận, dầu có ít cũng được. Có khi tiền phải gởi qua Mexico 300 dola tốn 10 dola mới tới tay người nhận. Có khi không có tiền gởi về nó viết thư qua nói: bà có phải là mẹ của tôi không? Con phải chơi hụi để dành tiền gởi về cho chúng nó.

Lúc con Stacy chừng 15-16 tuổi nó quậy quá con phải đưa nó vô trường huấn luyện trẻ con tuổi vị thành niên LORA OAK dạy trẻ con trong đó ăn ngủ có giờ có lớp học. Mỗi tuần vô thăm con tốn hết 200dola. Trong đó như cái nhà tù, vào thăm có

cổng sắt kéo lên, khi vào rồi cổng xụp xuống. Ở trong đó 2 tuần lễ, cái bill gửi về là 15,000 dola. May có cái bà trong đó chỉ cách điền đơn xin nên chỉ phải đóng có 500 dola thôi.

Vô trong đó thăm nó nói nó sẽ hiền lại và đảng hoàng. Cho nó về nó sẽ đi học trở lại đảng hoàng, nó năn nỉ hứa hẹn đủ thứ mình cũng tin cho nó về đăng ký trường lớp 9 được lên lớp 10. Nó hứa vậy chứ về nhà nó không đi học. Mỗi tối trước khi đi ngủ con vô phòng nó kiểm soát xem con gái đi ngủ chưa. Thấy nó nằm trên giường đắp mền nên yên chí nó ngủ rồi. Ai ngờ 3 giờ đêm qua thăm thấy phòng trống lổng nó đã trốn đi đâu mất rồi. Con buồn quá không biết phải làm sao.

Sau đó mấy năm nó cặp với thằng Thái Lan. Nó nói sao mấy tháng không có kinh, con hỏi có làm gì không? nói không làm gì cả, con nghĩ có khi kinh nguyệt không bình thường là chuyện thường thôi, nó giấu chứ sự thật nó có bầu với thằng Thái Lan rồi.

Có lần nó lấy chồng, nó đẹp như người Mẫu làm con đái 16 bàn, tốn hết 10,000dola. Ai đòi nó ở với nhau đúng một tháng thì ly dị.

Nay cô ta có chồng là thằng Mỹ trắng nhỏ hơn nó 5 tuổi. Con không ưa con gái dẫn trai về nhà. Nó nói ra là chửi thề con nghe mà tối tắm mày mặt.

Nó nghe theo bạn bè hút thuốc uống rượu, còn chơi ma túy nữa chứ. Có lần thư của toà án đến nhà hẹn là 8 giờ sáng có mặt tại toà. Cô hỏi nó thư gì đó? Nó nói mấy thằng luật sư muốn nó vô tội. Cô nói mày đừng có xạo tưởng tao không biết hả? Toà án kêu mày còn giấu nữa hả, chuyện gì vậy? Nó khai thiệt là chở bạn bè bị police soát bắt có rượu và ma túy nên police bắt ra toà.

Sau khi con ly dị với ông ba của Stacy thì ông cũng có một người đàn bà chăm sóc ông ta tận tình, sau đó bà này chết trước ông ta. Sau hai tháng bà này chết thì đến lượt ông ta chết ở San Deago. Con có đem Stacy về đó để nó nghe luật sư đọc di chúc của bố nó. Nó lúc đó cũng 20 tuổi rồi nó không muốn về, nó bạc bẽo quá. Ông ta có di chúc là nếu trước khi chết mà đeo ống thở, dây nhợ máy móc thì hãy rút ống thở ra cho đi mau. Trong khi về nghe di chúc nó còn xâm con rồng bên hông, nó nói con rồng đó tượng trưng cho cha nó. Nó giống cha nó xâm mình tùm lum đầy người. Ở Hong Kong ông ta xâm một bông hồng và tên con trên tay.

Con còn nhớ lúc nó còn đi học nó nói không nhận con là mẹ nó, chắc nó nghĩ người mẹ VN “stupid” nên nó xấu hổ mà không nhận. Vậy chứ không có người mẹ xấu xí này lấy gì nó ăn nó sống nó đi học qua mấy chục năm, nhà đâu mà ở. Nó nói nó lai Pháp chứ không lai VN. Nhờ ai nó có xe Lexus để đi làm? Có phải nhờ con mẹ VN này không?

Năm 1982 không biết ai chỉ thì ông ta đến nhà con làm quen lúc con đang ở trong Air Force Bay. Con đang bơ vơ không nhà cửa, không vốn liếng, cái xe thì cũ từ đời 1972, lúc này con đang làm hãng may có 2. 30/một giờ. Chỗ làm lại đóng cửa. Tự nhiên có người đến làm quen làm cho con khó nghĩ. Ông ta nói là bà vợ ông ta mới mất. Vợ ông ta lại là người đam mê cờ bạc. Ông ta sinh năm 1929 bằng tuổi thằng cha Bình. Hai tên đàn ông ở hai phương trời cùng tuổi đều quái gở, ác ôn mỗi thằng một kiểu. Con lấy hai thằng chồng Mỹ kỳ cục nhưng mẹ chồng và em chồng rất thương con, bà ta nói nếu nó đánh mày hãy kêu tao tao cho trực thăng tới rước mày liền. Ông có 3 thằng con trai. Ông ta self employer chở đồ cho người ta. Đây là

lần thứ hai con làm đám cưới, cái áo cưới của con con tự may lấy.

Ông ta mời mẹ con chúng con về ở chung. Lúc về ở chung mới biết bộ mặt thật của ông ta là con người keo kiệt, coi trọng đồng tiền lớn như cái bánh xe. Có bữa đưa con ông ấy nói đói quá xin tiền ông ấy nói không có tiền. Con lấy 20 dola của con cho nó để nó mua đồ ăn. Thế mà sau đó ông ấy theo đòi lại 20dola đó, rồi ông ta trả lại cho con 10dola. Con không để ý đến tiền bạc trong nhà bank. Con nói tiền ông là hãy giữ lấy trả tiền nhà, điện, nước. Khi con ra nhà bank coi thì ông ta rút số tiền trong account 30000dola bỏ qua account khác. Con đi thẳng tới Luật Sư nhờ làm giấy xin ly dị. LS bày con nói khi toà hỏi lý do ly dị thì nói vì bất đồng ý kiến trong cuộc sống chung, không nên nói nhiều. Ông ta chỉ phải cấp cho con 200dola một tháng thôi. Khi ly dị xong ông ta nói :

-Mẹ con mà không có tao thì chỉ ra ngoài đường ở mà thôi. Con nói :

-Ông hãy chống mắt coi tôi, tôi sẽ đi xe mới, ở nhà mới. chứ không đi xe cũ second hand như ông đâu nhé.

Sau đó ông ta hối hận đi theo con năn nỉ trở về ở lại. Nhất định không là không con đã quyết định như thế. Thiếu gì đàn ông mà phải cưới hai lần một thằng không ra gì. Ông ta theo con năn nỉ xin lỗi cho tới khi ông ta chết. Ông ta cứ theo rủ con đi du lịch, con từ chối vì con nghĩ đã ly dị rồi còn đi du lịch làm gì. Tiền bạc không mua được con đâu.

Khi còn nhỏ có đêm con nằm mơ thấy con đứng trước biển nước mênh mông, thấy từ đằng xa có người mặc đồ trắng đi tới, con không biết người đó là ai sau này biết tu mới biết đó là Mẹ Quan Âm. Mẹ Quan Âm đi trên biển lướt trên mặt nước, con thấy mẹ Quan Âm nắm tay con, con cũng lướt trên mặt nước. Từ đó con mới nghĩ ra là con được vượt đại dương qua Mỹ như ngày hôm nay. Khi còn nhỏ con cứ nằm mơ thấy mình đứng trước sân ngó lên trời con thấy có những thế giới người trên đó đẹp, cảnh trên đó đẹp chứ không xấu xí như cảnh trần gian xung quanh này đâu. Cứ thấy cái gì sợ hãi là thấy mình bay trên hư không. Có lần nằm mơ thấy cộp rượt con sợ quá tự nhiên vẫy quạt hai tay là thấy mình bay trên trời còn nhìn xuống thấy ông ba của Stacy đi bộ dưới đất.

Con còn nhớ năm khoảng 8-9 tuổi thấy mình trên sân phơi lúa hồn mình xuất ra nhìn lên trời

thấy một ông nhiều hào quang sáng trưng. Ông đó ngồi trên cái ghế như ông vua, ông trao cho mình một thanh kiếm, mình còn nhớ mình đưa hai tay đón nhận thanh kiếm đó. Ông già còn nói khi có giặc con sẽ là người dẹp yên giặc, chính tay con dẹp mới yên. Khi còn nhỏ con nằm mơ thấy hào quang, ánh sáng đủ màu sắc vây quanh mình.

Ngôi nhà con đang ở cho đến hôm nay có nhiều điều kỳ lạ là có một bữa con nằm ngủ thấy mặt trời mọc trước cửa và mặt trời lặn sau nhà, ngoài ra con thấy một con gì như con rắn bay lên rồi hoá thành con rồng to lớn đậu trên nóc garage nó nhìn con làm con sợ quá, con còn nghĩ con rồng lớn vậy mà đậu trên nóc garage nó sụp thì sao. Con đã đứng trước mặt con rồng, con còn nhớ, nhìn kĩ vô miệng con rồng thấy miệng nó nhóp nhép như đang nói cái gì, nhưng con không hiểu những gì nó nói. Có bữa con nằm mơ thấy cái hồ nước đằng sau có cái gì như cái đuôi con rồng, màu sắc rực rỡ nhìn kỹ thì đó là cái đuôi của con rồng như thế nhà của con nằm trên lưng con rồng vì thế cho nên mọi trường hợp nhà của con rất an toàn. Có khi bão làm cho nhà người ta sụp đổ nhưng nhà của con vẫn đứng yên không hư hao gì cả.

Từ đó con ở trong nhà này không có chuyện gì xảy ra cả nên cái thân con được yên tĩnh, dù đã 3 lần bão xảy ra trong vùng này, nhà người ta te tua nhà của con vẫn an lành con luôn khẩn vái trời Phật cho con được an nhàn tuổi già để tu học, giải thoát.

Thoáng đã hơn mười năm con sống trong an nhà tự tại và con không còn nghĩ đến tình duyên đàn ông nữa. Con nghĩ đã tới lúc mình giác ngộ coi chuyện ái ân là tạm bợ, tất cả chỉ là u tối si mê nên con đứng vững với tình đời tình duyên đôi lứa.

Con có muốn là người lấy nhiều chồng đâu, nhưng hoàn cảnh khắc nghiệt đẩy đưa phải lấy chồng như một giải pháp để cải thiện hoàn cảnh khó khăn, có khi tưởng để thoát khỏi khó khăn mà ngược lại bị khó khăn ê chề thêm. Trong cuộc đời mọi sự lựa chọn đều bị mất mát. Hy vọng tốt đẹp bao nhiêu thì có khi tuyệt vọng ê chề bấy nhiêu. Tin vào người đời nhiều khi sẽ thất vọng ê chề vì người đời tham lam, ích kỷ, giả dối.

Nếu ví Cuộc đời như một canh bạc may ít rủi nhiều, thì ta chỉ là một tay chơi dỏ mà đời thì toàn những kẻ cờ gian bạc lận. Đời ta phải tham dự một ván bài mà ta không có quyền từ chối, ta bị

bắt buộc chơi mặc dù ta không biết chơi bài bao giờ, cho nên từ thua tới thua, chơi cho đến khi sạch túi rồi cười đau khóc hận một mình. Lúc nào con cũng là kẻ lữ hành cô độc trên nẻo đường đời đầy rủi ro gian nan.

Mẹ ơi, Trên đây là nỗi bi thảm cuộc đời của con, hay có thể nói con là người xui xẻo không may mắn trong cuộc đời ô trược này.

Mẹ ơi, con tạm ngưng bút ở đây, con mong mẹ thấu hiểu nỗi lòng của con và phù hộ cho con vượt qua được những nỗi đau khổ cuộc đời.

Con của Mẹ,

LYNN L. HARMON

PHAN NGUYỄN LỆ THU

*Thân tặng những vần thơ sau đây cho
Lynn là người bạn thơ đồng điệu. Lynn cũng
là người gây cho tôi nhiều cảm xúc khi sáng
tác những hoang khúc sầu muộn.*

VŨ QUANG MINH
24-10-2015

Đợi Em

*Hương tóc em vương vấn ngát ngây
Gối chăn xô lệch bóng trắng gây
Có hẹn ngày nao ta hội ngộ
Ôm gối chờ mong lạnh chôn này.*

Còn Gì Buồn Hơn

*Rả rích mưa buồn tôi đứng đây
Chờ em lỡ hết kiếp lưu đây
Em đi lạc nẻo đời hiu hắt
Có nhớ về không nhận lạc bây.*

Tim Vỡ

*Gió dật mưa gào tê tái đau
Mái tranh rách nát mảnh hồn sâu
Tình sao cay đắng cô đơn lạnh
Vụn vỡ tim ai tiếng dế sâu*

Tà Vương

Em ở nơi nào vui lắm không
Có còn nhớ đến bến sông trong
Con cò đứng lặng bờ sông vắng
Sóng vỗ triều dâng nước đổi dòng

Quên

Hoa tím lục bình dạt chốn nao
Tình chia đôi ngã lạc phương nào
Chim trời lờ lững bay về tổ
Còn lại mình tôi khóc nghẹn ngào

Lạc Loài

Lững thững bên bờ nhìn nước trôi
Thuyền ai xuôi ngược đã quên tôi
Cô gái chèo ghe nghiêng nón lá
Lờ lững mây buồn theo gió xuôi

Duyên(1996)

Mênh mang tà áo biếc
Bõ ngỡ tóc em bay
Bước chân in dấu nhẹ
Nát lòng tôi đêm nay

Em

Đừng khóc nghe em chuyện biệt ly
Cali sương phủ buổi xuân thì
tiếc đời xui xẻo thua canh bạc
Bao tháng năm chờ có được chi

Cái

Réo rắt đàn ai tiếng đục trong
Rưng rưng mưa nhẹ hạt song song
Nhớ ơi là nhớ chim về tổ
Còn một mình ta mưa trên sông.

Mỗi đoạn bốn câu là một bài thơ riêng biệt.

Nàng Thơ

ngày 9-6-2015

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Ta nhớ nàng thơ nhào cả người
Em có biết chẳng tên khờ khạo
Thơ thần nhìn trời sao đổi ngôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Anh nhắc tên em ngập cả trời
Biết đến bao giờ ta hội ngộ
Ngọt bùi cho bỏ lúc chia phôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Ta đếm thời gian ước gặp người
Tóc đã phai màu vai áo bạc
Một đời lấm lũi dưới mưa rơi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Anh gọi tên em cạn cả lời
Thầm ngắm hình em khi sương xuống
Kìa gió thu về lá tảơi

Nàng thơ ời nàng thơ ời
Sao vẫn biệt tăm tận cuối trời
Nơi đó em buồn, vui, ấm, lạnh
Vò vò nơi này cay xé môi

Nàng thơ ời nàng thơ ời
Hoa héo từ khi vắng bóng người
Sao em không về thăm chốn cũ
Con đò nằm khóc hứng sương rơi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Ta xé tờ thư ước hẹn rồi
Đốt đi kỷ niệm trong chua xót
Ta bỏ lên rừng xem ma trời

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Ta đứng nhìn dòng nước chảy xuôi
Bao nhiêu bèo dạt về đâu nhĩ
Chuông réo hồn ai mưa tả tơi

11-6-2015

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Ai đã tìm nhau tận cuối trời
Hoa tím lục bình quên chốn cũ
Con cò đứng lặng dưới mưa rơi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Mưa bão dập vui đến tả tơi
Ngàn hoa tan nát xuân vừa đến
Lộc biếc đậm chồi nước chảy xuôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Tiếng dế đêm thâu khóc nhớ người
Vò võ chong đèn ôm gối chiếc
Ngoài trời giá buốt thắt tim tôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Tiếng mõ đêm thâu nhắc nhở người
Lưu lạc phương nào quay về tổ
Đừng bận làm chi chuyện khóc cười

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Thôi thế từ nay cách biệt rồi
Chiếc lá vàng rơi sầu trọn kiếp
Một mình đứng khóc cuộc chia phôi

VŨ QUANG MINH

THƠ Ở

Phi Trường Denver

21-5-2015

*Thăm cảnh muôn đời bướm với hoa
Hương thơm khoe nhụy bướm la đà
Bướm nhiều hoa ít tranh tươi tả
Nhụy chẳng còn nguyên nát cánh hoa*

*Chen chúc hoa tươi rực rỡ xuân
Nhờn nhơ dăm cánh bướm băng khuâng
Hoa rung khoe nhụy tươm mật ngọt
Uống phí ngàn hoa chẳng một lần*

*Trời sinh hoa để bướm mê hoa
Mật ngọt thơm ngon toả phương xa
Chập chùng cánh bướm khoe muôn sắc
Để xứng muôn màu với cánh hoa*

*Nắng lên xào xạc gió vờn hoa
Ngàn bướm lượn bay biển nắng loà
Tiếng hát ai ru êm khúc nhạc
Bâng khuâng bên suối một mình ta*

Em đứng chờ ai tóc phất phơ
Xa xăm đôi mắt thoáng bơ phờ
Hai trái đào thơm như ngóng đợi
Xa vời cánh nhạn vỗ băng quơ

Tôi vẽ hình em trong giấc mơ
Ngực thơm môi ngọt tóc sương mờ
Cười tan sương lạnh câu tình tự
Suối ấm tim tôi thoả đợi chờ

Tôi nhớ hình em trong giấc mơ
Bàn tay mềm mại trẽ vai hờ
Bước chân mờ toả hơi sương lạnh
Còn nhớ gì không mãi hững hờ

Vương vấn làm chi hoa với hương
Ngủ đi em bé nặng sầu thương
Tình yêu tàn úa theo mưa nắng
Giang dở đời nhau những chặng đường

VŨ QUANG MINH

Thơ Trên Máy Bay

Nhìn qua cửa sổ khói hay sương
Đỏ thắm mặt trời khuất nửa gương
Nhìn xuống li ti nhà dầy dầy
Rải rác đèn lên sưởi phố phường

Tình Cô

Cô gái ngồi bên cười nắc nẻ
Bạn trai mới gặp nở tơ vương
Có hẹn gặp nhau đời ấm lạnh
Biết đâu số phận dễ khôn lường

Ngày Về

Mỗi lúc một xa trời quê hương
Nước mắt tiễn đưa buồn thê lương
Bước đi vương vấn câu hò hẹn
Mong đến ngày về ôi dễ thương

Con Gấu

Con gấu của anh nay ở đâu
Ngày đi mắt lệ rừng rừng sầu
Còn đây chăn gối buồn xô lệch
Vò võ trắng tàn mơ đến nhau

Nói Đi

Em có buồn không khi vắng tanh
Con gấu nhồi bông cười mắt xanh
Nói đi em bé câu hò hện
Cả một vườn rau héo uá cành
Kêu em là gấu sao dễ thương
Những khi em giận chẳng lên giường
Anh vờ nằm ngủ quay vào vách
Con gấu bò lên thật dễ thương

Mời Đến

Mới đến sân bay đã nhớ nhau
Em cười em nói chuyện ngày sau
Thở dài ngao ngán ngày xa cách
Ráng đợi chờ nhau ngập nỗi sầu

Khó Trả Lãi

Tiếng máy phi cơ thật vô tư
Từng hàng khách lạ bước từ từ
Họ từ đâu đến chim về tổ
Còn gặp nhau không để đợi chờ

Nhật Vãng

Nhìn xuống sân bay chiều nhạt nắng
Ngón ngang xe cộ nghỉ chờ đêm
Trời trong vắng lặng không chim lượn
Chỉ muốn ra đi trốn nỗi buồn

VŨ QUANG MINH

MAY 6-2015

Đâu Nàng Thơ

Vội bước lên xe về quê nàng
Chẳng ngại đường xa, biển sóng vang
Chẳng thấy nàng đâu chiều tắt nắng
Tìm đâu tám hướng gió mênh mang

Tôi chẳng cần đâu anh hãy đi
Cô đơn lỡ dở mối tình si
Bao năm chờ đợi trong vô vọng
Vài phút bên nhau có ích gì

Gối chăn xô lệch căn phòng lạnh
Vò vớ ra vào lệ ướt mi
Chua xót tái tê cho duyên số
Một đời nghèo khổ với chia ly

Gào lên xé nát bức thư tình
Ôm ấp bao năm trong lặng thinh
Hy vọng bao nhiêu thành tuyệt vọng
Lệ ướt riêng mình theo tiếng kinh

Muối dưa rau cháo qua cơn đói
Chùa đột vách xiêu lạnh lẽo buồn
Tiếng vạc kêu sương về âm phủ
Ngẩn ngơ chuông mõ để ngoài nường.

Tháng 9-7-2015

Hỡi Nàng Thơ

VŨ QUANG MINH

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Gọi mãi sao em chẳng trả lời
Se thắt tim anh chìm đáy nước
Nến lụn canh tàn mơ xa xôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Gió hú từng cơn lạnh cả trời
Con đò gác mái chờ ai nhĩ
Sông Trẹm hoang tàn ma trêu ngươi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Đất nước đau thương trọn cả đời
Lang thang xứ lạ buồn hiu hắt
Mơ một ngày về em bên tôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Tiếng dế đêm sương thoáng ngậm ngùi
Tiếng gà se thắt trong cô tịch
Tóc rối bạc màu đêm đơn côi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Em về bên ấy quá xa xôi
Mình tôi đứng đợi thời gian tím
Em có về không vui bên tôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Tiếng rú phi cơ cách biệt rồi
Ai đứng lặng buồn nhìn mây xám
Liệu có ngày về không em ơi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Tiếng hát đêm đông lạnh rã rời
Bó gối ngồi đây sầu hấp hối
Vò vò một mình trong đơn côi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Tiếng đế cầu kinh buốt óc người
Đêm dài thao thức mòn tâm sự
Tiếng cú đêm thâu nghe xa xôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Hạ hán nóng tràn cây tả tơi
Nắng lửa nung người khô đất nẻ
Cạn dòng nước chảy cá khô phơi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Gió thoảng lạnh luồn lau lả lơi
Mờ mờ trăng sáng soi sông lặng
Hạc đứng ngây nhìn nước chảy xuôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Xe kéo nhà ai lặn rã rời
Người phu ướp đấm mồ hôi cổ
Kiếp đọa đầy cơm hẩm cơm ôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Em bé đói nghèo mơ năm xôi
Tôi chẳng còn gì cho em bé
Lưng trần áo rách hồn chơi vơi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Hoa rụng ngoài trời gió tả tơi
Ẩn hiện em về trong giấc mộng
U hoài hình bóng quá xa xôi

Nàng thơ ơi chiếc lá rơi
Lá rơi liên tiếp kín chân trời
Em đi biệt về đâu nhỉ
Có hẹn về dòng sông chia đôi./.

Kìa Yang Thơ

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi

Bàn tay trắng muốt đến bồi hồi

Bông hoa em cầm còn xanh lá

Bàn tay em thơm hay hoa tươi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi

Đêm xuống nhìn trời sao đổi ngôi

Hiu hắt mây trôi về đâu nhỉ

Nơi nào em đứng có sương rơi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi

Đêm xuống nghìn sao lấp lánh cười

Sao nào là mắt em lóng lánh

Gió thổi lạnh buồn sao đơn côi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi

Ta đứng bên sông nhớ dáng người

Lặng lẽ buông chèo về đâu nhỉ

Sóng vỗ mạn thuyền nghe chơi vơi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi

Tiếng hát nhà ai khóc cuộc đời

Tiếng trống xa xa buồn vương vấn

Em ở phương nào chia lúa đôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Gió rít từng cơn lạnh cả người
Mang mang sầu muộn nhòa tâm sự
Ngồi dựa gốc đào nghe gió thổi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Tiếng dế đêm sâu dục dã đời
Mang mang thiên cổ trắng tàn rưng
Đá phủ rêu xanh chẳng bóng người

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Sóng vỗ triều dâng mây xa khơi
Quạ kêu báo hiệu chiều đang xuống
Lưu lạc phương nào em của tôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Ta nhớ người em tận cuối trời
Ôi sao thương nhớ là thương nhớ
Đông bão ngoài trời đau tim tôi

Nàng thơ ơi nàng thơ ơi
Buồn lắm từ khi em xa tôi
Vò vò canh tàn chấn chiếu lạnh
Chong đèn tâm sự truyện Liêu trai

30-6-2015
VŨ QUANG MINH

Mọi chi tiết xin liên lạc:
LYNN L. HARMON
304 Harbor Point Blvd.
Orlando, FL 32835
407-286-3710